

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. φύλ. — 699

Έτος ΚΘ

1 Ἰουνίου 1974 (Π.Ο.Η.)

Πρὶν Φύλλου Δρζ. 3.—

Γραφεῖα Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Γενιὴν διαμαρτυρία καὶ κατακραυγὴ κατὰ τοῦ Π.Σ.Ε.

Εἰς ἅπαντα τὰ χριστιανικὰ ἔντυπα γίνεται λόγος πολὺς περὶ τοῦ παγκοσμίου συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ κατακραυγὴ εἶναι πλέον γενική. Φωναὶ διαμαρτυρίας ἀκούονται ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν. Ὡς φαίνεται τὸ Π.Σ.Ε. ἔχασε τὴν καρδίαν του καὶ ἐπέτυχε τὴν διεύρυνσιν τοῦ νοῦ αὐτοῦ. Ὁ Θεοατερίων Ἀθηναγόρας γράφας ὑπὲρ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν λέγει τὰ κάτωθι. Αἱ ἀπόψεις τῶν κοινωνιολόγων ἐκάλυψαν τὰς ἐπιδιώξεις τῶν ποιμένων καὶ τῶν Θεολόγων καὶ τῶν προτεργατῶν τῆς Οἰκουμένης κινήσεως. Ἡ καρδιά τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχασε τὸν θρησκευτικὸν τῆς παλμὸν ἀπορροφηθεῖσα ἀπὸ τῶν νοσημάτων ἐκείνων ποὺ βλέπουν τὸν Χριστιανισμόν ὡς μίαν τῶν κοινωνιολογικῶν κινήσεων τῆς ἱστορίας οὐχὶ μακρὰν τοῦ Οἰκουμενικοῦ ὀφελιμισμού καὶ τὴν σωτηρίαν σήμερον ὡς οικονομικὴν συντήρησιν καὶ φυλετικὴν περιθάλψιν καὶ ἀποκα-

τάστασιν. Μέλος Ὁρθόδοξον τοῦ Π.Σ.Ε. εἶπεν τὰ κάτωθι:

«Πολλὰ ἐλέχθησαν διὰ κοσμικὰ ζητήματα, περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου οὐδὲν ἢ μᾶλλον ἐλάχιστα ἠκούσθησαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα παρετηρήθη καὶ ἀλλαγὴ ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. ὑποστηρίζει ἐπαναστάτας καὶ χρηματοδοτεῖ ἐμφυλίους συγκρούσεις. Εἰς τὸ Χριστιανικὸν περιοδικὸν «Συζητήσεις» ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Α. Τσιριντάνη ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: Τὸ περίφημον Π.Σ.Ε. συνεχίζει τὴν δρᾶσιν του, δρᾶσιν ἀποκλειστικῶς πολιτικὴν σκανδαλιωδῶς μονομερῆ. «Συζητήσεις» ἀρ. 157 Αὐγούστος 1973 σελ. 152.

Τὸ ἄρθρον προσθέτει ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. συναθροίζει γρήματα γιὰ νὰ ἐφοδιάσῃ μὲ τρόφιμα τὸ Β. Βιετνάμ. Διατί λησμονεῖ τὸ Νότιο; καὶ συνεχίζει: Τὸ Π.Σ.Ε. καλὰ κάνει ἀφοῦ δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ ἀξιώσῃ τουλάχιστον νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ μετονομασθῇ εἰς Πα-

γχοσμιον Πολιτικὴν ὀργάνωσιν. Αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ὅμως τί κάνουν; καὶ ἐννοοῦμεν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Πάντα ταῦτα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μία σταγόνα πρὸ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν ποικίλων καὶ πολλαπλῶν διαμαρτυριῶν προερχομένων ἐξ ἀπάσης τῆς ὑψηλῆς φανερώουν ἐκδήλως ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. συνεχίζει τὸ ταξιδιὸν τοῦ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος καὶ προσδοκίας διὰ τὰ παλαιὰ μετὰ τὰ κοσμικὰ κύματα ἐμπλοκῆς εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν οἰκονομίαν, εἰς τὸν φυλετισμόν, τὴν τεχνολογίαν, τὴν οἰκολογίαν καὶ εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς παραλλαγὰς τῆς κοινωνικῆς θεωρίας. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ σωτηρίας διδασκαλία τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας δὲν μετεβλήθη. Ἡ ἐπιδιώξις τῆς σωτηρίας τῆς χθὲς εἶναι ἡ ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἐπιδιώξιν τῆς σωτηρίας τῆς σήμερον καὶ ἄς γράφει ὅτι θέλει τὸ ντοκουμέντο τοῦ Π.Σ.Ε. Ἡ ἀντίδρασις πρὸς τὴν κοινωνιολογικὴν κλίσιν τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν ἐξεδηλώθη μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ. Ὁ τύπος τοῦ Λονδίνου πολλάκις ἀναφέρει τὰ θέματα αὐτὰ μετὰ σχόλια δυσμενῆ διὰ τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν. Ἡ θέσις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς προτάσεως πρὸς ἐγγραφὴν αὐτῆς εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ξένη πρὸς τὰς δυσκολίας τοῦ Π.Σ.Ε. Δι' αὐτὸ καὶ παρὰ τὴν πολυχρόνιον μελέτην οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ὡς ἔδειξαν αἱ τελευταῖαι συζητήσεις τῆς ἐπὶ τοῦτο μεικτῆς ἐπιτροπῆς τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν θὰ ἀποφασίσουν νὰ γίνουν μέλος τοῦ Π.Σ.Ε.

Εἰς ἕτερον θρησκευτικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «Φῶς» (μηνιαία ἐκδόσις τῆς σειρᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων καὶ Θάσου ἀριθμ. 54 Ὀκτ. 1973).

Εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον βαρυσήμαντος δήλωσις ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐντάξεως ὡς αὐτονόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰαπωνίας εἰς τὸ Π.Σ.Ε. διαμαρτυρήθη καὶ κατέθεσεν βαρυσήμαντον δήλωσιν καὶ ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς συνελεύσεως τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται εἰς τὴν δήλωσιν.

Καθ' ὅν ἔχομεν ἐντολὴν ἐκφράζοντες τὴν λύπην ἡμῶν ἀποχωροῦμεν διὰ λόγους ἀρχῆς δηλοῦντες ἐν εὐχαρίστῃ διαθέσει ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι τρέφομεν αἰσθήματα χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐν Ἰαπωνίᾳ Ὀρθόδοξους ἀδελφούς ἡμῶν ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι οὐδόλως διαπνεόμεθα ἐκ πνεύματος κηδεμονίας ἢ ἐπιβολῆς ἐπὶ τῆς μᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας ἀλλ' ἐξ συνειδήσεως εὐθύνης ἐναντι ὀρισμένων βασικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ ἀπαρατήτων διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν πλήρη ἱστορικὴν ταύτην δήλωσιν δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ εἰς τὸ 15θήμερον δευτέρου εἰδήσεων τοῦ Ὀρθόδοξου κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Γενεύῃ «Ἐπισκεψίς» 4 Σεπτεμβρ. 1974, ἀριθμ. 83.

Τί φανεροῦν ὅλα αὐτά; Οὐδὲν ἕτερον ἢ ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. ἔχασε τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἡ μᾶλλον οὐδέποτε

εἶχεν ὑψηλὴν ἀποστολὴν.

Υπεστήριζον καὶ ὑποστηρίζουν οἱ Οἰκουμενιστὰι ὅτι ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο ὅμως εἶναι ψεῦδος, εἶναι οὐτοπία. Ἡ ἐνότης τῶν ἐκκλησιῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ μέσῳ τοῦ Π.Σ.Ε., τὸ ὁποῖον δὲν προσφέρει τίποτε εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν κίνησιν διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἶναι ἓνα συμβούλιον χωρὶς ἀλήθειαν χριστιανικὴν καρδίαν τυρβάζον περὶ πολλά, μὴ ἀνέκοντα εἰς τὸ ἐνὸς ἐστὶ χρεῖα. Εἰς τὸν σκοπὸν δηλονότι διὰ τὸν ὁποῖον ἰδρῦθη, τὴν σαφὴ καὶ μετὰ ζήλου διὰδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, καταγίνεται μετὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ εἰς τὸν ὀργανισμόν τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν. Πιστεύομεν ἀκράδαντος ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶναι διὰ τοὺς πολιτικούς. Ἡ διὰδοσις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι διὰ τοὺς Χριστιανούς. Ὡς φαίνεται ὁ Καίσαρ εἰσῆλθε πάνοπλος ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ὁ Χριστὸς ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον τῆς ἀσφυξίας. Ἄνευ Χριστοῦ καὶ χωρὶς τὴν στροφὴν πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ποθητὴ ἐνότης.

Ἀπαιτοῦνται πολλοὶ ἐνθερμοὶ καὶ ἐγκάρδιοι προσευχαὶ δάκρυα, στεναγμοὶ ἀλάλητοι, πόνος, κατάνυξις καὶ στροφή τῶν ἑτεροδόξων καὶ κακοδόξων αἰρετικῶν πρὸς τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν κατ' Ἀνατολὰς Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἢ ὅποια μόνη κατέχει τὴν ἀλήθειαν. Ἦδη αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἶναι ἑτοιμαὶ νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τοῦ Π.Σ.Ε. Διατί; Διότι ὡς διεπιστώθη οὐδὲν τοῦτο προσφέρει εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Τὸ Π.Σ.Ε. ἀσχολεῖται μετὰ μελέτην τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος τῆς οἰκολογίας, τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, τῆς ἐπιστημονικῆς τεχνολογίας, τῆς παραγωγικότητος τῶν μηχανικῶν ἐπιδόσεων, τῆς γενετικῆς, τῆς δημογραφίας, τῆς ψυχολογίας, τῆς βίαις καὶ τόσων ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν καὶ εἰς τὴν κοινωνιολογίαν.

Ποίας λοιπὸν ὑπηρεσίας προσφέρει τοῦτο εἰς τὴν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν; Πῶς ἐπὶ τόσα ἔτη θεολόγοι καὶ θεολογοῦντες ἐδέχοντο νὰ εἶναι μέλη ἐνὸς τοιούτου συμβουλίου; Τί προσφέρθη εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀπὸ τοῦ Π.Σ.Ε.; Ἡ γενικὴ καὶ διεθνὴς κατακραυγὴ ἐναντίον τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι τὸ τεκμήριον καὶ τὸ ἐμφανὲς σημεῖον. Ἡ ἐνδειξις ἡ σαφής, ὅτι οὐδὲν τοῦτο προσέφερε εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Κάλλιον θὰ ἦτο πάντως οἱ Ὀρθόδοξοι οἱ μετέχοντες εἰς τοῦτο νὰ προσηύχοντο, νὰ ἐμελέτων καὶ νὰ ἠγωνίζοντο διὰ τὴν παγκοσμίαν ἐξάπλωσιν τῆς Ἀγίας Ὀρθοδοξίας μέσῳ τῶν προσευχῶν τῶν, τῆς κατ' ἐκείνην, τοῦ τύπου καὶ τῶν ἄλλων μέσων τὰ ὁποῖα σήμερα διατίθενται. Εἶναι ἐντεταγμένοι εἰς τοιοῦτον συμβούλιον, τοῦ ὁποῖου οἱ σκοποὶ εἶναι καθαρῶς πολιτικοί. Δυστυχῶς οἱ μεγάλοι ἐγκέφαλοι τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσουν καὶ νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ τί ἐστὶ Ὀρθοδοξία καὶ πῶς αὕτη εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιλυθῇ εἰς τὰς συνειδήσεις πάντων τῶν καλοπρο-

αἰρέτων. Δὲν ἐπιβάλλεται μέσῳ τῶν συμβουλίων ἀλλὰ μέσῳ τῆς ἀληθείας τὴν ὁποῖαν αὕτη κατέχει. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ μόνη ἥτις κατέχει τὴν ἀλήθειαν καὶ δύναται νὰ ἐπιδράσῃ καὶ νὰ ἀκτινοβολήσῃ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης μέσῳ τοῦ αἰγλήεντος καὶ ἐκπάλου φωτός τοῦ ἐκπηγάζοντος ἐκ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου. Οὐδὲν δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, οὔτε συμβούλια παγκόσμια, οὔτε σύλλογοι, οὔτε ὀργανώσεις, οὔτε κηρύγματα ἐν πάντα ταῦτα δὲν ἄρχονται καὶ δὲν ἐκκινεῖται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιστροφή εἰς τὸ Πνεῦμα τῶν 8 πρώτων αἰώνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶναι ἡ μόνη σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ στραφῶσιν πάντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀπέδειξεν ἡ πραγματικότης τὸ ἀπέδειξαν τὰ πράγματα καθ' ὅτι αἱ γενικαὶ διαμαρτυρίαι προερχόμεναι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον κατὰ τοῦ Π.Σ.Ε. οὐδὲν ἄλλο φανερώσουν εἰ μὴ ὅτι τοῦτο οὐδὲν προσέφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεσφίθη. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ ἄλλαι ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι εἶναι ἔτοιμοι νὰ διαγραφῶν. Διὰ τοῦτο καὶ πάντες οἱ θεολόγοι καὶ οἱ θεολογούντες ἀπεφάσισαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν τοῦτο. Τὸ Π.Σ.Ε. ἀπέκλινεν ἐκ τῆς ὀρθοδότης τροχῆς εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνιολογίαν. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνιολογίαν.

Ἄς ἀνοίξουν τὰ ὄτα τῆς ψυχῆς των πάντες οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ οἱ φίλων καὶ ἄς θελήσουν νὰ ἐννοήσουν τὸ μέγα σφάλμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσαν, νὰ ἀκολουθοῦν τὸν ἀπαισίον συγκριτημὸν τὴν αἵρεσιν τῶν αἰρέσεων καὶ τὴν παναίρεσιν ἥτις ἀποβλέπει καὶ ἐπιδιώκει τὸ κακὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς ἐπιστρέψουν, ἄς μετανοήσουν καὶ ἄς ἐννοήσουν ὅτι τὸ φῶς εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, οἱ Προτεστάνται καὶ ὅλοι αἱ ἄλλαι αἰρετικαὶ ἀποχρώσεις εἶναι ἐκτὸς τῆς μάνδρας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐκτὸς τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνος εἰς τρόπον σωτηρίας ὑπάρχει διὰ τοὺς αἰρετικούς ἡ ἐπιστροφή των, ἡ ἐπάνοδος των εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ συγκριτικὸς μετὰ τῶν αἰρετικῶν, τὰ συλλειτουργία, αἱ συμπροσευχαί, οἱ διάλογοι καὶ τὰ Οἰκουμενικὰ συμπόσια καὶ τὰ παγκόσμια συμβούλια οὐδὲν ἕτερον προσφέρουν εἰμὴ ἀποχρωματισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, ζημίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθόδοξων τῶν ὁποίων ἡ συνείδησις ἀμβλύνεται καὶ γίνεται μία στροφή τούτων καὶ ἐρωτοτροπία πρὸς τὴν δύσιν καὶ τὰς «Ἐκκλησίας» τῶν ἑτεροδόξων ἢ μᾶλλον τῶν κακοδόξων. Πρέπει νὰ γίνῃ σαφὴς σαφεστάτη διάκρισις ὥς τοῦτο ποιεῖται ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ καὶ ἐν ταῖς ἀποστολικαῖς διαταγαῖς καὶ ἐν τοῖς σοφοῖς συγγράμμασι τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει λέγομεν νὰ

γίνῃ σαφὴς διαστολὴ τῆς τεραστίας διαφορᾶς τῶν τεραστίων δογματικῶν διαφορῶν αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὰς αἰρετικὰς ἄλλας ομάδας. Οἱ Παπικοὶ Προτεστάνται καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι αἰρετικαὶ ἀποχρώσεις δὲν συνιστῶσι Ἐκκλησίαν. Συμβατικῶς καλοῦνται αἱ αἵρέσεις αὗται ἐκκλησίαι ἥτοι συναθροίσματα πιστῶν, δὲν πρόκειται ὅμως περὶ ἐκκλησιῶν ἢ περὶ Ἐκκλησίας διότι ἡ ἐκκλησία εἶναι μόνον ἡ μία, ἡ Ἁγία, ἡ Καθολικὴ, ἡ ἀποστολική, ἡ ὀρθόδοξος, ἡ κατ' ἀνατολὰς ἐκκλησία ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος Χριστοῦ, ἥς πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύουσιν κατὰ τὴν ἀφευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ δομητὸς αὐτῆς. Ἀπαίσιτοι οἰκουμενισταὶ ὄργανα τοῦ σκότους καὶ υἱοὶ τοῦ διαβόλου! Θελήσατε νὰ ἀναγνῆτε καὶ νὰ ἐπιστρέψετε. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν Ἁγίαν ὀρθόδοξίαν. Ἀφήσατε τὰ συλλειτουργία τὰς συμπροσευχὰς καὶ τὴν στενὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀπαισίων αἰρετικῶν τοὺς ὁποίους ἄγιοι σύνοδοι καὶ Οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀφώρισαν καὶ ἀπέκοψαν τοῦ σώματος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ φῶς, εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν ἀμώμητον καὶ πατροπαράδοτον ἡμῶν εὐσέβειαν καὶ πίστιν. Μὴ προδίδετε τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα ἀντὶ πινυκίου φακῆς, μὴ μετατίθεσθε ἀπὸ τῶν αἰώνιων ὀρίων, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν. Τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, εὐρίσκονται μόνον ἐν τῇ ἁγίᾳ ὀρθόδοξῳ καὶ Ἀποστολικῇ κατ' Ἀνατολὰς ἐκκλησίᾳ. Εἰς τὴν δύσιν ὑπάρχει σκότος καὶ ἑλλειψίς παντελὴς τῆς χάριτος. Μόνον τὰ ἰδικὰ μας μυστήρια τῶν Ὁρθόδοξων, μόνον ἡ ἰδική μας πίστις παρέχει τὴν χάριν, τὴν ἁγιαστικὴν χάριν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι πιστοὶ καὶ στερεοί, εἰς τὰ δόγματα, εἰς τοὺς κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς εὐσεβείας. Εἰς τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν, τοιούτων τῶν παπικῶν, τῶν προτεσταντῶν καὶ τῶν ἄλλων αἰρετικῶν ἀποχρώσεων δὲν ὑπάρχει χάρις ἀλλὰ μόνον σκότος. Τὰ τελευταῖα σκάνδαλα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἱερέων τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὸν χριστιανικὸν Τύπον οὐδὲν ἄλλο μαρτυροῦν εἰμὴ τὴν παντελὴ, τὴν ολοκληρωτικὴν ἑλλειψίν τῆς χάριτος ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν αἰρετικῶν. Δὲν ἐκτεινόμεθα εἰς πλείονας λεπτομερείας σχετικῶς μὲ τὰ σκάνδαλα τὰ ἀφορῶντα τοὺς κληρικοὺς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Ἀλλὰ μόνον ἐν λέγομεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐκκλησία, τὴν ὁποῖαν ἱδρυσε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὴν ἱδρυσε μὲ τὸ τίμιον αἷμα Του, εἶναι τεθεμελιωμένη μὲ τὰ αἵματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν διαμαρτύρων καὶ τῶν ὁμολογητῶν καὶ ἡρώων τῆς πίστεως ἡμῶν. Ἄς παρακαλέσωμεν θερμότερα καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Τὸν θεῖον δομητὸρα τῆς Ἁγίας ἐκκλησίας νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ φωτίσῃ πάντας τοὺς πεπλανημένους καὶ νὰ διαχύσῃ τὰς ἀκτῖνας τῆς χάριτός του εἰς τὰς ψυχὰς των διὰ νὰ ἐπιστρέψουν καλῶς, ὅθεν κακῶς ἐξέπεσαν καὶ νὰ γνωρίσουν ὅτι τὸ φῶς, τὸ

Ἡ πραγματιυὴ ἀλήθεια

Ἀπὸ ἑνα Ζηλωτὴν ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπὸ τὸ 1958 καὶ ἐντεῦθεν

Περὶ τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ποιοὶ εἶναι, τί φρονοῦν καὶ ποῖα εἶναι τὰ πραγματικά αἵτια τῆς ζηλωτικῆς δράσεώς των. Ἐπίσης δέ, ποῖοι εἶναι οἱ διώκται αὐτῶν, καὶ ποῖα εἶναι τὰ ἀκριβῆ αἵτια τῆς διώξεώς των.

Ὁ γράφων, μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς στρατιωτικῆς μου θητείας — τῆς κλάσεως 1921 — λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας — μετέβην διὰ τὴν μονάσιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου παρέμεινα μέχρι τὸ 1958. Ἐτάχθην ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Καὶ καθ' ὅλον τὸ τριακονταπενταετὲς αὐτὸ διάστημα, συνηγωνίσθην μετ' αὐτῶν εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἱερὸν αὐτῶν ἀγῶνα.

Ἐξῆσα ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν ζωὴν τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, καὶ ἀπ' ἀρχῆς διέπιστωσα, ὅτι οὗτοι, εἶναι γνήσιοι ζηλωταὶ τῶν Ἱερῶν Πατρικῶν Παραδόσεων, ἐγγράφων τε καὶ ἀγράφων. Ζηλωταὶ τῆς γνησίας, πατριώσεως, εὐσεβείας. Ζηλωταὶ τῆς ἀκραίφνης Ὁρθοδόξου Πίστεως, τῆς πραγματικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο διώκονται ἀπὸ τοὺς μὴ τοιαύτους.

Ὁ ὑπὸ τινων ἐφημερίδων χαρακτηρισμὸς αὐτῶν, ὡς ἀ ν τ α ρ τ ῶ ν, παρηκῶν καὶ ἀπειθάρχων, εἶναι λίαν θαρῶς, σκληρὸς καὶ σφόδρα ἄδικος, ἀνευ τῆς πραγματικῆς ἀναφοράς τῶν λόγων, τῆς ἀκριβοῦς δηλονότι αἰτίας, τῆς ἀνταρσίας των.

Πρὸς ποίους εἶναι ἀπειθαρχοὶ; Εἰς ποίους καὶ διατὶ δὲν ὑπακούουσιν; Οἱ Ζηλωταὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἶναι οἱ πλέον ἀκριβολόγοι καὶ πιστοὶ τηρηταὶ τῶν Εὐαγγελικῶν, Ἀποστολικῶν καὶ Πατερικῶν ἐντολῶν περὶ ὑπακοῆς εἰς τοὺς ἀνωτέρους των, εἰς τοὺς ἡγουμένους των, καὶ εἰς τοὺς ἐν γένει ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, καὶ τοὺς δικαίους πολιτικοὺς νόμους.

Τὸ, «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε...», καὶ τὸ, «κρατεῖτε τὰς Ἱεράς Παραδόσεις...», εἶναι τὸ βίωμα των, εἶναι ὁ ὑπὲρ αὐτῶν Ἱερὸς αὐτῶν ἀγῶν. Πείθονται εἰς τοὺς ἡγουμένους αὐτῶν (κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Ἑβρ. ιγ' 17) καὶ τυφλῶς ὑπακούουσιν πρὸς αὐτούς, ὅταν ὅμως οὗτοι, οἱ ἡγούμενοι αὐτῶν ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐ-

τῶν ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν πειθαγμένων πρὸς αὐτούς.

Ὅταν ὅμως διαπιστώσουν τὸ ἀντίθετον; Ὅταν οἱ ἡγούμενοι αὐτῶν, ὅχι μόνον ἀπλῶς ἀδιαφοροῦσιν, ἀλλὰ ἀπὸ ποιμένες αὐτῶν μεταβληθῶσι εἰς λύκους βαρεῖς ὑπὸ τὴν δοράντου προβάτου, καὶ ἀγρυπνοῦσι μᾶλλον πρὸς ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν θὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθῶσι πειθαρχοῦντες πρὸς αὐτούς! Ἡ κοινὴ λογικὴ λέγει, τό, μ υ ρ ι ἄ κ ι ε ς ὅ χ ι .

Μυριάδες εὐαγγελικαί, ἀποστολικά καὶ πατερικά καὶ ἐντολαὶ καὶ παραγγελίαι, καὶ οἱ Ἱεροὶ Ἐκκλησιαστικοὶ Κανόνες, μᾶλλον ἐπιβάλλουσι τὴν ἀνταρσίαν τῶν τῆν, τὴν ἀπειθαρχίαν καὶ ἀνυπακοὴν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ὀλετήρας, ἡγουμένους καὶ προβατοσχήμους ποιμένες. Καὶ ὅχι μόνον ἀφορίζουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀναθεματίζουν διὰ λόγους πίστεως τοὺς πειθαρχοῦντας πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ κακοὺς ποιμένας καὶ ἡγουμένους.

Καὶ ἐρωτῶμεν: Ὁ διώκτης τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Πατριάρχης Δημήτριος, ὁ ὁποῖος κόπτεται ὑπὲρ τῆς μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματός του παρ' αὐτῶν καὶ παρὰ πάντων, εἶναι ἄξιός διὰ τὴν μνημονεύσασθαι κανονικῶς παρ' αὐτῶν; Εἶναι ἐν τάξει κατὰ τὰς Εὐαγγελικάς, Ἀποστολικάς, καὶ Πατερικάς ἐντολάς καὶ παραγγελίας, κατὰ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, καὶ Ὁρους τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας; Ὁρθοτομεῖ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας; Ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων τὸ, «πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπαίκετε...» ἔγραφε προηγουμένως. «Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἀγιασμόν, οὐ χωρὶς, οὐδεὶς ὀφείλει τὸν Κύριον (Ἑβρ. ιδ' 14) «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἑκάσταν τῆς ἀνατροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν.... Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε». (Αὐτ. ιγ' 7.9).

Καὶ οἱ τυφλοὶ βλέπουσιν τὴν πεπλανημένην πορείαν τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.... Καὶ οἱ κωφοὶ ἀκούουσιν τὰ πεπλανημένα καὶ σφόδρα σκανδαλώδη Μηνύματα του, τὰ ἀντορθόδοξα, ἀντικανονικά καὶ ἀντεκκλησιαστικά κηρύγματά του, τὰ ὅποια ἔχουν ἀναστατώσει καὶ κατασκανδαλίσει τὰς συνειδήσεις πάντων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον πιστῶν καὶ γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.... Τὴν αὐτόχρονα ἐξωφρενικὴν προσδοθεὶάν του, τὴν ἀκαμψίαν, τὴν φύσει ἀδύνατον, δυνατόν. Νὰ ἐνώση καὶ τὴν εἰρηνεύσῃ τοὺς φανεροὺς λύκους μετὰ τῶν προβάτων, τὸν Χριστὸν μετὰ τοῦ Βελιάρ. Τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, μετὰ τῆς Παπ-

θλητίνων φῶς εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Ἡ χάρις ἡ ἀγιαστικὴ τῶν μυστηρίων εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν ἀγίαν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

κῆς τοιαύτης, καὶ μετὰ πασῶν τῶν αἱρετικῶν ἐκκλησιῶν, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Ὅποιος παραλογισμός, καὶ ὅποια ματαιοπονία, ἢ προσπάθεια πρὸς ἐνωσιν κατεστημένων διεστῶτων, λαθόντων φύσιν ἀμετάβλητον, ἀποδειχθεῖσαν διὰ μί- σου μίας περίπου δεκάδος ἀγωνιστικῶν αἰώνων....

Καὶ προσπαθεῖ ὁ Οἶκ. Πατριάρχης, καὶ ἀγωνίζεται, καὶ ἐπιμένει σκανδαλωδέστατα, νὰ θεωρῶσιν οἱ Ἀγιορεῖται Ζηλωταί, καὶ πάντες οἱ Ὁ ρ θ ὅ ὁ ο ἰ Χριστιανοί, ὡς «Ἀγιώτατον πρεσβύτερον ἀδελφόν τοῦ τὸν ἐνδόξως ἀρχιερατευόντα ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης, Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ'».

Καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀντορθόδοξων ἐνεργειῶν του, διὰ νὰ ἐνώσῃ τὰ διεστῶτα, καὶ εἰρηνεύσῃ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοῦ Παπιστάς καὶ λοιποὺς αἱρετικούς μετὰ τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ μετὰ πάντων τῶν Ὁρθόδοξων, εἶναι καὶ ὁ νεώτερος νεωτεριστὸς παραλογισμὸς του — πρὸς χάριν τοῦ συνεορτασμοῦ πασῶν τῶν αἱρετικῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων — ἡ κατάλυσις τοῦ αἰωνίου πασχαλίου κύκλου, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται πότε κατ' ἔτος μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν θὰ ἑορτασθῇ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ τὸ Ἅγιον Πάσχα, διὰ νὰ μὴ συνεορτάζωμεν μετὰ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰουδαίων. Καὶ οὕτω, αἱ κληνηταὶ ἑορταὶ τοῦ Πασχαλίου κύκλου, θὰ γίνουσι σχεδὸν ἀκίνητοι. Καὶ οἱ σταυρωταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ προσαρμοζόμενοι καὶ οὕτοι, θὰ συνεορτάζωμεν μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων, τῶν Παπικῶν καὶ λοιπῶν....

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα ἀντορθόδοξα κηρύγματα του, καὶ ἀντεκκλησιαστικὰς σκανδαλωδέστατας ἐνεργείας του, ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν μνημονεύουν οἱ Ζηλωταὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι, ὡς ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν λόγον τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸν λόγον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ζηλωταὶ δὲν τὸν μνημονεύουν, ἐκήρυξε κατ' αὐτῶν ἀπηνηθῆ θυγμῶν.

Θὰ ἡδυνάμεθα, ἐὰν ὑπῆρχεν ἀνάγκη, καὶ εἴχομεν τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, νὰ γράψωμεν τόμους ὁλοκλήρους, μὲ μυριάδας ἰσχυρῶν καὶ ἀδιασείστων ἀποδείξεων, ὅτι οἱ Ζηλωταὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῶν ἀνὰ τὸν κόσμον, ἔχουν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Καὶ οἱ κατήγοροι καὶ διώκται αὐτῶν, εἶναι ὅχι μόνον ἀπειθεῖς καὶ παραβάται τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματίαι διὰ τοῦτο ἐναντὶ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως, ὡς αὐτόχρημα ὀλετήρες ψυχῶν, μυριάκις χεῖρονες ἐγκληματίων ἀνθρωπίνων σωματίων.....

Ἀρκοῦμεθα μόνον, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, νὰ παραθέσωμεν καὶ ὀλίγα τινὰ σχετικῶς ἀκόμη, τὰ ὅποια διὰ πάντα ἐχέφρονα εἶναι ὑπεραρκετὰ διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικὴν ἐν προκειμένῳ ἐκκλησιαστικὴν ἀλήθειαν.

Ζηλωταὶ τῶν Ἱερῶν Πατερικῶν παραδόσεων, ὁπῆρξαν ἀνέκαθεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ὑπῆρξαν δὲ

καιροί, ὅτε ὁλόκληρον καὶ σύσσωμον τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐκατακεῖτο ἀπὸ ζηλωτῶν.

Οἱ σύγχρονοι ζηλωταὶ ἐνεφανίσθησαν κατ' ἀρχὴν πρὸ ἐτῶν ἐπὶ Πατριάρχου Βασιλείου, ὅτε οὗτος ἐκήρυξε προκατεγνωσμένην αἵρεσιν, τὴν κακοδοξίαν τοῦ Ὁριγένους περὶ τέλους κολάσεως.

Ἡ Ε' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατέκρινε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Ὁριγένην διὰ τὴν αἵρεσιν του ταύτην. Ὁ δὲ Πατριάρχης Βασιλείος, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐκήρυξεν: «Ὁ Ὁριγένης ἐν τῷ ὕψει τῆς διανοίας του διέγνωσεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ αἰώνιος κόλασις, ἀλλὰ θὰ ὑπάρξῃ τέλος αὐτῆς. Ἰδὲ ἐγκρίνω καὶ ἐγὼ».

Καὶ οὕτω, ἔδωκε θάρρος εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας, νὰ ἀμαρτάνουν ἐλαφρὰ τῇ συνειδήσει περισσότερον, μὲ τὴν πεποίθησιν, ἢ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ κολασθῶσιν αἰώνως, ἀλλὰ προσκαιρῶς — διὰ τοῦ καθαρτηρίου εὐεργετικοῦ καὶ ὑποφερτοῦ πυρὸς τῶν παπικῶν.

Μόνον ὀλίγοι τότε Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ — τινὲς τῶν ὁποίων ζῶσι σήμερον — βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, ἀπεκοφαν τὸ μνημόσυον τοῦ Ὁριγενιστοῦ Πατριάρχου, καὶ τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν μνημονευόντων αὐτόν.

Ἡ Ἱερά Κοινότης, καὶ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἐμνημόνευσαν αὐτὸν ἀντικανονικῶς καὶ ἀδιαμαρτυρήτως.

Οἱ Ἀγιορεῖται Ζηλωταί, δὲν ἐμνημόνευσαν καὶ δὲν μνημονεύουν καὶ τοὺς προσαρμοσάντας καὶ ἀποδεχθέντας τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε σύγχυσιν καὶ ἀναστάτῳσιν εἰς τὸ ἑορταλόγιον τῆς ἐκκλησίας, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου καταργοῦνται Ἱεραὶ παραδόσεις καὶ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν Πατριάρχην καὶ ὀλετήρα ψυχῶν Μεταξάκη, ἀπεκήρυξαν ὡς ἔνοχον, ἐκτὸς τῆς καινοτομίας τοῦ Ν. Ἡμερολογίου, καὶ δι' ἄλλας, καινοτομίας, καὶ κακοδοξίας του. Τὸν δὲ πρῶτον Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, εἶχον ἀποκηρύξει διὰ πλείστας βίας αὐτοῦ καινοτομίας καὶ κακοδοξίας, πρὶν εἰσέτι οὗτος — τῇ ὑποστηρίξει δαιμόνων καὶ δαιμονοπλήκτων ἀνθρώπων, καὶ τῇ καταβολῇ πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν, καὶ τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς Τουρκίας — κατακτήσει ἀντικανονικῶς, τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀναδειχθεὶς εἰς μέγαν Πατέρα καὶ ὑποστηρικτὴν τῆς Παναιρέσεως τοῦ ἀντιχρίστου Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι σ μ ο ὦ .

Διὰ τὴν ὁποίαν παναίρεσιν, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον Πατέρα αὐτῆς εἶναι συνένοχοι καὶ συνδοσίλογοι, ὅχι μόνον οἱ διώκται τῶν ζηλωτῶν Ἀγιορεϊτῶν Πατέρων — Οἱ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ οἱ τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὁρους — ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ προκαθήμενοι τῶν Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἰδιαιτέρως εἶναι ἐνοχος ὁ νῦν Πατριάρχης Δημήτριος, ὁ κυρίως διώκτης τῶν Ἀγιορεϊτῶν Ζηλωτῶν.

Ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψεν ἑαυτὸν, καὶ ἀπεδείχθη σαφῶς, ὡς συνεχιστὴς τῆς ἀντορθόδοξου πορείας τοῦ προκατόχου του, ὡς πιστὸς καὶ φανατικὸς ζηλωτὴς τοῦ μυριάκις ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς ὁ προκατόχος του καὶ οἱ τόσοι ἄλλοι πιστοὶ ὁπαδοὶ του, ὁθετῶν, καὶ εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, πλῆθος ἱερῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδοξίας — Οἰκουμενικῶν, Τοπικῶν, καὶ λοιπῶν κατὰ μέρος — καταπατῶν τοὺς Ἱεροὺς αὐτῶν Κανόνας, καὶ τὰς Ἱεράς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις, ὑπέκυψεν εἰς τὸν Παπισμὸν, (καὶ ἴσως νὰ εἶχεν ὑποκύψῃ καὶ πρὸ τῆς Πατριαρχεύσεώς του, καὶ διὰ τοῦτο προσκρίθη ὑπὸ τῶν Παποπλήκτων καὶ Παποφρόνων συναδέλφων του), ἐναγκαλιζόμενος περιπαθῶς καὶ ἀσπαζόμενος θερμῶς τὸν Πάπαν — καὶ πάντα Παπιστὴν καὶ αἰρετικόν — ἀποκαλὼν αὐτὸν «Ἀγιώτατον πρεσβύτερον ἀδελφόν του». Ἀναγνωρίζει καὶ ἀποκαλεῖ, «ὡς «Ἀγιωτάτην» τὴν αἰρετικὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ὀρθοφρονούσαν, καὶ ἀποτελοῦσαν, Ἀγιώτατον Σῶμα Χριστοῦ, καὶ ἀνήκουσαν εἰς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀναγνωρίζει οὕτω τὸ ἀλάθητον καὶ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα τοῦ Ἀγιωτάτου Πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του, «τοῦ ἐνδόξως ἀρχιερατεύοντος ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης....» («ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» 6.12. 73).

Ταῦτα, καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα ἀντορθόδοξα καὶ ἁξιοκατάκριτα, ἐκήρυξε καὶ κηρύττει ὁ Πατριάρχης Δημήτριος εἰς τὰ διάφορα Μηνύματά του περὶ ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καὶ θὰ ἠθέλαμεν γὰρ τὸν ἐρωτήσωμεν: Ποῖος — ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παπιστὰς καὶ οἰκουμενιστὰς — Ὁρθόδοξος Πατριάρχης, ποῖος ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐξεφράσθη οὕτως εὐμενῶς περὶ τοῦ Πάπα καὶ τῆς Ἐκκλησίας του; Ποῖος ἀπεκάλεσε τοῦτον Ἀγιώτατον, ἐνδόξως Ἀρχιερατεύοντα ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης; Οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς. Μόνον οἱ ἀντορθόδοξοι, οἱ Παπισταί, οἱ Παπόφρονες, καὶ ὁμόφρονες, οἱ ὁπαδοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ Πάπα.....

Καὶ ἔχει, ὡς προείπομεν, τὴν ἀπαίτησιν καὶ τὸ θράσος νὰ τὸν μνημονεύουν οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοί, καὶ ἐκήρυξε τὸν ἀπηνήγ διωγμὸν κατὰ τῶν ζηλωτῶν ἐπειδὴ δὲν μνημονεύουν τὸ ὄνομά του διὰ τὰ ἐν λόγῳ ἀντορθόδοξα κηρύγματα του. Ἐπειδὴ οὗτοι ἀντιτάσσονται εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν Παπισμὸν διὰ τῆς ἐπιδιωκόμενης ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰ φρονήματα καὶ ἐπιδιώξεις τοῦ Πάπα, κατὰ τὰς ἀπὸ αἰῶνας πρὸς τοῦτο σατανικὰς ἐνεργείας καὶ μεθοδεύσεις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Διὸ καὶ δύναιε τοὺς Ἀγιορεῖτας ζηλωτάς, ἀνεὺ οὐδενὸς ἀπολύτως, ἀποκρῶντος λόγου, ἐνῶ ἀσιμένως δέχεται ὡς ὑποτακτικὸς καὶ συνεργάτης του τὸν Ἰακωβὸν Ἀμερικῆς, καὶ τὸν Ἀθηναγόραν Θουατερίων ἀλλὰ καὶ πλείστους ὅσους ἄλλους τοιοῦτους, οἱ ὁποῖοι εἰ-

ναι, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους σοβαροῦς, ἐνοχοί, ὅχι μόνον ἀπλοῦ διωγμοῦ, ἀφορισμοῦ καὶ καθαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἀνάθεμα ἔτι.

Ἐπείγονται οἱ Παπισταὶ καὶ Οἰκουμενισταί, διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς αἰρετικῆς Παπικῆς τοιαύτης. Ἀλλὰ ποῖος Ἀγιορεῖτης ζηλωτὴς καὶ ποῖος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς δὲν θέλει καὶ δὲν ἐπιποθεῖ τὴν ἐνωσιν πασῶν τῶν λεγομένων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν; Πάντες τὴν θέλομεν καὶ τὴν ἐπιποθοῦμεν. Καὶ οἱ Ἀγιορεῖται ζηλωταί, πρῶτοι θὰ ἔχουν καὶ τὸ αἷμα τῶν ἀκόμῃ, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ποθητὴ αὕτη ἐνωσις.

Ἀλλ' ἐνότητα ἐπιποθοῦμεν, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ. Ὅταν ἡ Παπικὴ, καὶ αἱ λοιπαὶ μὴ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀποκηρύξουν τὰς πλάνας καὶ τὰς κακοδοξίας τῶν, καὶ ἀσπασθῶσι τὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, κατὰ τὰς Ἱεράς αὐτῆς παραδόσεις, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ Ὅρους αὐτῆς. Τοῦτο ὅμως δυστυχῶς, κατέστη σχεδὸν φύσει ἀδύνατον, λόγῳ τῆς πολυχρονίου διαστάσεως, καὶ τῆς ἐπὶ τόσοις αἰῶνας παγιωθείσης καὶ κατοχυρωθείσης ἐκατέρωθεν καταστάσεως, διὰ πολλῶν καὶ διαφόρων κατὰ καιροὺς Συνόδων, ἀποφάσεων, ἀντιμαχομένων συγγραμμάτων, παραδόσεων καὶ συνθητῶν.

Κυρίως εἶναι ἀδύνατον διὰ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψῃ αὕτη τὴν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἵρεσιν τῆς, καὶ νὰ ἀπαρνηθῇ ὁ Πάπας τὰς οἰκτρὰς καὶ γελοῖας πλάνας του περὶ τοῦ ἀλαθήτου καὶ Πρωτεῖου του.

Ἐκατοντάδες Παπικοὶ Σύνοδοι, μικραὶ καὶ μεγάλαι, συνεκροτήθησαν κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο τῆς στάσεως διάστημα — ἀπὸ τοῦ σχίσματος 1054 μέχρι σήμερα — ὑποστηρίζουσαι μετὰ φανατισμοῦ τὰς περὶ τοῦ ὁ λόγος πλάνας καὶ κακοδοξίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῇ αὕτη, ὅτι ἐπλάγαντο καὶ κακοδοξοῦσιν ἐπὶ τόσοις αἰῶνας; Ποῖος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς, ποῖος λογικὸς ἄνθρωπος, εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ μίαν τοιαύτην παπικὴν παραδοχὴν; Οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς, γνήσιος Ὁρθόδοξος, καὶ λογικὸς ἄνθρωπος (1) Αὐτὸ δὲ τοῦτο, δὲν ἔπαυσαν διακηρύττοντες διὰ μέσου τῶν αἰώνων ταύτων, μέχρι σήμερον, οἱ ζηλωταὶ Παπισταί.

Εἰς πρόσφατον φυλλάδιον ἐκδοθὲν τῇ ἐγκρίσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Πάπα, διατυμπανίζουν: «Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα.... Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, εἶναι «ἡ μόνῃ ἀληθὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ Πάπας εἶναι ὁ ἀλάθητος». (ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ 6.7.73)

Εἶναι συνεπὶς δεινὸς παραλογισμὸς καὶ οἰκτροτάτη πλάνη ἡ ἰδέα ἐκείνων, ποὺ νομίζουν ὅτι εἶναι δι-

(1) Ὅπως οἱ Ἑβραῖοι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγῇ-φουν, νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἀσπασθῶν τὸν Χριστιανισμόν, οὕτω καὶ οἱ Παπισταὶ δὲν δύνανται νὰ προσέλθουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

νατόν νά προσέλθῃ ὁ Πάπας ἐν μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀποκηρύσσων πραγματικῶς τὰς διαφορὰς δεινὰς πλάνης καὶ κακοδοξίας τῆς Ἐκκλησίας του.

Καὶ εἶναι ἐπομένως αὐτονόητον, ὅτι ὁ Πάπας ἐπιδιώκει ὑποβύτως καὶ καταχθονίως μίαν ψευδοσύνοδον καὶ ψευδοένωσιν χειροτέραν εἰ δυνατόν ἐκείνης τοῦ Τύπου Φερράρας καὶ Φλωρεντίας, πρὸς μεγαλύτεραν καὶ χειροτέραν διακηρυγμένην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς μεγαλύτερον αἰσχος τῶν μελλόντων νὰ ἐνωθῶσιν «ἐπισήμως» μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἀνεπισήμως, ἔχουν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐνωθεῖ. Διότι ὅλοι οἱ οἰκουμενισταί, εἶναι ἀναφανδὸν παπισταί, προεξάρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἰακώβου Ἀμερικῆς, συνεκκλησιαζόμενοι, συμπροσευχόμενοι, καὶ κοινωνοῦντες πολλοὶ τὸ «Κοινὸν Ποτήριον». Καὶ ὡς τοῦτο σαφῶς ἀποδεικνύεται μετὰ τὰ διάφορα κατὰ καιροὺς μηνύματα καὶ κηρύγματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ οἰκουμενιστοῦ, καὶ μετὰ τὸ ἐσχάτως, πασχάλινόν τοιοῦτον, εἰς τὸ ὅποσον ἐχειλίζει ὁ οἰκουμενιστικὸς ζήλος καὶ πόθος του, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου πάλιν ἐναγκαλιζεται καὶ ἀσπάζεται καὶ ὁμολογεῖ ὡς πρεσβύτερον ἀδελφόν του τὸν Πάπαν. Καὶ ἀσπάζεται ἐπίσης περιπαθῶς ἀδελφικῶς καὶ πατρικῶς, πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς ἑτεροδόξους, τοὺς κακοδόξους καὶ αἵρετικούς. Πρὸς τοὺς ὁποίους, οὐδὲ χαίρειν λέγειν, ἐντέλλονται πρὸς ἡμᾶς οἱ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες, οἱ ὅποιοι λέγουν ἐπίσης:

«Ὅλοις τοῖς αἵρετικοῖς, ἀνάθεμα γ'..... Καὶ οἱ μὴ λέγοντες τοῖς αἵρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστωσαν.....»

Τούτων δέ, οὕτως ἐχόντων, δὲν χρειάζεται μεγάλη ἐξυπνάδα διὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς καλῶς, διατί ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐπιδεικνύει, τοσαύτην θερμὴν ἀδελφικὴν καὶ πατρικὴν ἀγάπην πρὸς αὐτοὺς, κατὰ δὲ τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοσοῦτον μῖσος, διώκων αὐτοὺς ἐμπαθῶς.

Καὶ τὸ σαφές συμπέρασμα ἐξ ὧν τῶν ἀνωτέρω εἶναι, ἡ ἥλιος φαινοτέρα ἀλήθεια, ὅτι οἱ διωκόμενοι Ἀγιορεῖται Ζηλωταί ἔχουν πράγματι ἀπόλυτον δίκαιον, μὴ μνημονεύοντες τὸ ὄνομα τοῦ οἰκουμενιστοῦ καὶ Παπιστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ μὴ ἐπικοινωνοῦντες πνευματικῶς μετὰ τῶν μνημονευόντων αὐτόν.

Ὁ δὲ σφόδρα ἄδικος καὶ ἀντικανονικὸς διωγμὸς αὐτῶν, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν σατανικὴν προσπάθειαν τῆς παπικῆς προπαγάνδας, διὰ τὴν δημιουργίαν φοβίας, καὶ τρομοκρατίας, εἰς τοὺς ἐν γένει ζηλωτάς τῆς Ὁρθοδόξιας, διὰ νὰ κλείσουν οὕτοι τὰ στόματά των, διὰ νὰ παύσουν ἐλέγχοντες τοὺς ὑψηλὰ ἱσταμένους οἰκουμενιστάς, διὰ νὰ παύσουν ἀντιδρῶντες εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς τὸν Παπισμὸν, διὰ νὰ συμμορφωθῶσιν οὕτοι μετὰ τὸ πνέον ἐν Ἑλλάδι ἰσχυρὸν ρεῖμα τοῦ ἀντροθεδοῦ καὶ ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, πρὸς ἐλευθέραν, ταχύτεραν, καὶ ἀσφαλεστέραν ἑνωσιν καὶ ὑποταγὴν τῆς Ὁρ-

θοδοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν καὶ εἰς τὸν Παπισμὸν.

Πόσον ὅμως οἰκτρῶς πλανῶνται καὶ αὐταπατῶνται....

Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρίως αἰτία τοῦ διωγμοῦ τῶν Ἀγιορεϊτῶν Ζηλωτῶν.

Τοῦτο ἐξεφράσθησαν πρὸ καιροῦ καὶ τινες παπικοὶ πρὸς τινὰς κληρικοὺς Ἑλλήνας, ζηλωτάς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: «Ἀνάγκη νὰ καταχθῶν καὶ διαλυθῶσιν οἱ Ἀγιορεῖται Ζηλωταί, καὶ μερικοὶ ἀντιδρῶντες δυναμικῶς εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν θὰ ἐπιτύχωμεν ὥς δεῖ τὴν ἑνωσιν, αὐτῶν ὑπαρχόντων καὶ ἀντιδρῶντων...».

Τὰ δὲ ἀπατηλὰ κηρύγματα τοῦ διώκτου τῶν Ζηλωτῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, περὶ τῆς δῆθεν ἐμμονῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, περὶ συμποσίας καὶ συνεργασίας αὐτοῦ μετὰ πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν κ.λπ. εἶναι ματαίαι, καὶ γελοῖα προσπάθεια αὐτοῦ, νὰ κρυβῇ ὀπισθεν τοῦ μικροῦ τοῦ δακτύλου, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τοιοῦτος ὑπερζηλωτὴς τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὥς ἀνωτέρω τὸν παρουσιάζομεν.

Ἴσως νὰ νομίζῃ, ὅτι ἐν τέλει, θὰ ὑποκύβουν καὶ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα καὶ Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, καὶ θὰ συνεργασθῶσιν Οἰκουμενιστικῶς Ὑπάρχει τοιαύτη ἐλπίς, ἂν ὄχι πεποιθήσις, ἐφ' ὅσον τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα καὶ Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, δὲν ἐτάχθησαν δυναμικῶς ὥς δεῖ κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἀλλὰ μᾶλλον, εὐνοοῦν αὐτήν. Οἱ μὲν διὰ τῆς ἐνόχου σιωπῆς, οἱ δὲ διὰ τῆς φιλικῆς καὶ ἀδελφικῆς συνεργασίας, μετὰ τοῦ νῦν Πατριάρχου, καὶ οἱ δὲ ἐγκωμιάσαντες, καὶ ἐκθειάσαντες, τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα τὸν πρῶτον Πατριάρχην, τὸν φιλόστοργον Πατέρα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Δὲν ὑπάρχει δὲ οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες σήμερον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἰδίᾳ ὁ προκαθήμενος αὐτοῦ, εἶναι πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ πρῶτου Πατριάρχου, ἐντεταλμένοι νὰ ἀκολουθήσουν ἀκλινῶς τὴν χαραχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πορείαν περὶ ἐνώσεως, πάσης θυσίας, καὶ ὑποταγῆς, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὴν Παπικὴν τοιαύτην.

Οἱ δὲ ἀποτελοῦντες τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ τὰς μνημονευομένας Ἱερὰς Μονὰς, ἄλλοι μὲν δὲν ἔχουν τὸ σθένος, ἐκ φοβίας καὶ τρομοκρατίας, νὰ ἀντιδράσων κατὰ τῆς αἰλαποῦς τοῦ οἰκουμενισμοῦ, καθὼς πρέπει καὶ ἐπιβάλλεται εἰς Μοναχοὺς, καὶ δεῖ Ἀγιορεῖτας, ἄλλοι ἐκ φόβου καὶ ζηλείας πρὸς τοὺς ζηλωτάς, συνεργοὺν εἰς τὸν διωγμὸν αὐτῶν, καὶ ἄλλοι, οἱ πῶ ἐγγράμματα καὶ δυναμικοί, κατακρίνον μὲν τὸν οἰκουμενισμὸν ἀλλ' ὑποτάσσονται, καὶ συνεργάζονται μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν, κατὰ τῶν Ζηλωτῶν. Γίνονται ὑποτακτικοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑποτάξαντες αὐθαίρετως τὸ αὐτονομίαν καὶ αὐτοδιοίκητον Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸν Οἰκουμενισμὸν.

Καὶ ἔλαβε δυστυχῶς τοῦτο, καὶ οὗτος, τοιαύτην (Συνέχεια εἰς τὴν 13ην Σελίδα)

Ἀποματάσεις Ἀληθείας

Ἀριθμ. Πρωτ. 54

Εἰς τὸν Θεὸν ἀποβλέποντες, καὶ εἰς αὐτὸν ἔχοντες τὰς ἐλπίδας μας, ὑπομένομεν σιωπῶντες τὰ ἐπακόλουθα τοῦ ἀμειλίχτου πολέμου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐκηρύχθη, διὰ τὸν λόγον ὅτι κρατῶμεν ἀκεραίαν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ Πατέρες μας. Ὡσεὶ μὴ ἵσχυι ὅμως τὸ παλυνεῖδες τοῦτο θάσανον, εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς ὑποβάλλουν, χρησιμοποιεῖται καὶ ἡ πλέον ἀπάνθρωπος ψευδολογία, ἡ ὁποία ἀμφιβάλλομεν ἂν ἐσημειώθῃ ποτὲ εἰς τὰ χρονικά τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Διὰ τὴν ἀπλὴν διαμαρτυρίαν μας, διὰ τὰς ἐναντίον τῆς Μονῆς ἡμῶν παρονόμους καὶ ἀντιχριστιανικὰς «ἀποφάσεις», ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας διεσπάρησαν καὶ ἐγράφησαν εἰς θάρος ἡμῶν αἱ πλέον ἀδίστακτοι ψευδολογίαι καὶ ἀπεδόθησαν οἱ πλέον φαντασιώδεις χαρακτηρισμοὶ καὶ ἀπίθανοι μῦθοι, ἐν τούτοις ὑπομένομεν σιωπῶντες.

Προσφάτως ὅμως, ἐπὶ τῷ γεγονότι τοῦ θανάτου τοῦ ἱερομονάχου τῆς Μονῆς μας Ἀντίπα, ἐξεπεράσθησαν καὶ τὰ ὅρια τῆς ἀπανθρωπίας εἰς ψευδολογίαν καὶ παραπλάνησιν. Διὰ τοῦτο, ἂν ἐνδιαφέρῃ τὸ ἔθνος ἡ ἀλήθεια, παρακαλοῦμεν φέρατε ὑπ' ὅψιν ταύτην δημοσιεύοντες τὸ παρόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποκαθίσταται αὕτη, ἂν καὶ μὴ καθ' ὅλα, διὰ νὰ μὴ καταχρώμεθα τοῦ χώρου σας. Ἐν πρώτοις, ὁ μακαρίτης δὲν «ἐπάσχευεν ἀπὸ μακροῦ», ὥς ἀνεκοινώθη καὶ ὥς ἐγράφη. Αἰφνιδίως καὶ πρώτῃν φοράν τῷ ἐπὶ ἤλθεν ἡ τοιαύτη Πάθησίς του τὴν μίαν ἡμέραν προσεβλήθη καὶ τὴν ἄλλην συνωδεύθη εἰς Θεσσαλονίκην. Ἀφ' ἑτέρου, ὅταν ἐζητήθη βοήθεια ἀπὸ τὰς Καρυάς, δὲν ὑπῆρξεν ἄμεσος ἡ ἀνταπόκρισις, ὥς ἀνεκοινώθη καὶ ἐγράφη.

Μόλις ἀνεγράφησαν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἱερομονάχου τῆς Μονῆς μας, ὁ κ. Διοικητὴς Ἁγίου Ὁρους ἐσπευσε νὰ ἐκδώσῃ ἀνεκοινώσεις, διὰ τῶν ὁποίων, οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολὺ, ἐπιρρίπτει εἰς ἡμᾶς τὰς «εὐθύνas κ.λ.π.»

Πολὺ λυπούμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι αἱ «ἀνεκοινώσεις» τοῦ κ. Διοικητοῦ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τοῦτο δυστυχῶς δὲν συμβαίνει διὰ πρώτην φοράν. Ἐν πρώτοις αἱ πληροφορίες τοῦ περὶ τῆς παθήσεως τοῦ μακαρίτου δὲν εἶναι ἀληθεῖς· τὰ ἐπίσημα Πιστοποιητικά τοῦ Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης ἄλλως ἀσθενείας σημειοῦν ὥς προκαλεσάσας τὸν θάνατον, παρὰ ὅτι ὁ ἴδιος ἀνακοινεῖ, ἥτοι αἰφνίδιον ὀξύ πνευμονικὸν οἴδημα.

Δεύτερον, ἀνακοινεῖ ὅτι: «Τὴν ὅγην Μαῖου ἐζητήθη τηλεφωνικῶς παρὰ τῆς Μονῆς ἡ διακομιδὴ αὐτοῦ εἰς Νοσοκομεῖον καὶ αὐθημερόν διετάχθη ὑφ' ἡμῶν πλοιάριον ποῦ τὸν μετέφερε κ.λ.π.». Ἐνῷ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἐπειδὴ εἰς τὸν τηλεφωνητὴν τοῦ Κέντρου Καρυῶν ἀπηγορεύθη νὰ μᾶς συνδέῃ μὲ οἰοδότητε μέρος τοῦ κόσμου, ὅταν ἐζητήσαμεν νὰ μᾶς συνδέσῃ

μὲ τὸ γραφεῖον πλοιαρίων διὰ νὰ καλέσωμεν ἐπείγοντως τοιοῦτον δὲν μᾶς συνέδεσαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Διοικητὴς καὶ ὁ βοηθὸς του ἔλειπον ἀπὸ τὰ γραφεῖα των, εἰς Ἀθήνας, ἐδέησε νὰ παρέλθουν ὧραι, ὥς ἡ του εὐρεθῇ κάποιος καὶ δοθῇ ἡ ἄδεια συνδέσεως καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἐδόθη ἡ ἄδεια συνδέσεως, ἡμεῖς ἐκαλέσαμεν τὸ πλοιάριον νὰ ἔλθῃ ἐπείγοντως καὶ ὅχι ὁ κ. Διοικητὴς, ὥς ἀνακοινεῖ. Ἄν εἴχαμεν ἐλεύθερον τὸ τηλέφωνον, ὁ ἀσθενὴς θὰ ἀνεχώρει τουλάχιστον τρεῖς ὥρας ἐνωρίτερον. Εἰς τί ἀποβλέπει, ἐπὶ τέλους, καὶ ποίαν σκοπιμότητα ἔχει αὐτὸ τὸ θάσανον καὶ ἡ ἀπανθρωπία; Ἀνακοινεῖ, τρίτον, ὅτι προηγουμένως ἐκλήθη ἱατρός δι' ἄλλον ἀδελφόν — αἱ περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνεκοινώσεις του ἐπίσης δὲν εἶναι ἀκριβεῖς — «χωρὶς νὰ ζητηθῇ παραλλήλως καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀνωτέρω Μοναχοῦ Ἀντίπα». Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπάσχε, τότε πρὸς τί ἡ ἐπὶ κλήσις αὕτη τοῦ κ. Διοικητοῦ;

Εὐχαριστοῦμεν πολὺ τὸν κ. Διοικητὴν διὰ τὸ περὶ ἡμῶν ἐνδιαφέρον του, ὅμως διερωτώμεθα πῶς συμβιβάζεται τοῦτο μὲ μερικά πράγματα ὥς τὰ κατωτέρω: Κάποτε οἱ ἐφημερίδες γράφουν συγκλονιστικὰ πράγματα καὶ συνταράσσεται ὁλόκληρος ὁ κόσμος ὅταν κινδυνεύῃ ἡ πεινὰ ἢ ὑποφέρῃ ὅχι ἓνα παιδάκι, ἀλλὰ καὶ ἓνα πουλάκι, ἓνα γατάκι.... (ἐνθυμεῖσθε τί ἔγινε πέρυσι εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν δι' ἓνα γατάκι, πόσα ἐγράφησαν διὰ τὸν πίθηκον Λάϊκα ποῦ ἔκλεισαν μέσα στὸν δορυφόρο κ.λ.π.). Ἐδῶ ἓνας ὁλόκληρος κόσμος 40 ψυχὰ καὶ νὰ στερώμεθα τὴν τροφοδοσίαν μας, δὲν ἔχει σημασίαν, δὲν εἶναι.... ἄξιον ἐνδιαφέροντος! Τὴν τροφοδοσίαν μας εἴχαμεν τακτικὴν καὶ κεκανονισμένην διὰ τῆς συγκοινωνίας ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἱερισόν, ὅταν δὲν εἶναι τρικυμία. Ὅσοι γνωρίζετε τὴν ἀγριότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, γνωρίζετε πόσον δυσκολώτατη εἶναι ἡ συγκοινωνία πρὸ παντός εἰς αὐτὴν τὴν πλευράν· ὅμως ὁ κ. Διοικητὴς μᾶς ἐστέρησε καὶ ταύτης, διότι τῆς ἀπηγόρευσε νὰ προσεγγίξῃ, τὴν βλέπομεν μόνον.... ἀπὸ μακρὰ νὰ περνᾷ! Καὶ οὕτω στερούμεθα τῆς κανονικῆς τροφοδοσίας μας. — τὸ τηλέφωνον μᾶς τὸ ἔκλεισαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, οὔτε μὲ τὸ Ἀντιπροσωπεῖον μας εἰς Καρυὰς δυνάμεθα ἐλευθέρως νὰ ἐπικοινωνήσωμεν, διὰ νὰ φροντίσωμεν τὰς πραγμαθείας καὶ διαφόρους ὑποθέσεις τῆς Μονῆς. Ἄν μίαν φοράν, ἀφοῦ εὐδοκήσουν καὶ δώσουν τὴν ἄδεια συνδέσεως, ζητήσωμεν αὐγὰ ἢ φάρια... τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ γνωρίζῃ ἡ οἰκουμένη πᾶσα τὸ σπουδαιότατον γεγονός ὅτι....θ' ἀξιοθώμε νὰ φάμε αὐγὰ καὶ φάρια. Τρόφιμα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐστάλησαν προσφάτως ἀπὸ τὴν Κοζάνην, ἀπηγορεύθη νὰ μᾶς παραδοθῶν καὶ ἐστράφησαν ὅπισω...

Τὸ ταχυδρομεῖον οὔτε ἐν καιρῷ πολέμου διακόπτεται· ὅμως εἰς ἡμᾶς ἀπὸ δύο μηνῶν διεκόπη, κατα-

κρατούνται επιστολαί· επιταγαί, δέματα, μηχανήματα φε καστήρος, τὰ πάντα· ἔσαν κανένα δέμα θρυμνήση, μὰς καλοῦν νὰ πάρωμεν μόνον αὐτὰ — ὅχι τὰ ἄλλα — ἔσαν εἶναι ἤδη ἀχρηστευμένα τὰ ἐν αὐτῷ. Ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν, τί θγαίνει μὲ αὐτὴν τὴν ἀπανθρωπίαν; Εἰς μοναχὸν ζήτησαν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν κ. Διοικητὴν νὰ ἔλθῃ νὰ θεραπεύσῃ τοὺς ὁδόντας του, δὲν ἐπέτρεψε τοῦτο.

Πρὸ ἡμερῶν ἐλθὼν αἰφνιδιαστικῶς ἔξωθι τῆς Μονῆς ὁ κ. Διοικητὴς μετ' Ἀντιπροσώπων τῆς Ἱ. Κοινότητος, πλήρης ὀργῆς ἠπεῖλει ὅτι «θὰ στήσῃ τὰ πολυβόλα νὰ μὰς ἀνατινάξῃ, ὅτι «θὰ φέρῃ τοὺς λοκαντζίδες», καὶ ὅτι «θὰ μὰς κλείσῃ νὰ ψοφήσωμε σὰν τὰ ποντίκια» κ.λ.π. Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀδυνάτους ποῦ ἔχομεν ὅπλον μόνον τὸν Σταυρόν, θὰ δείξουν τὴν δύναμίν των; Συμβιβάζονται αὐτὰ μὲ τὸ ὡς ἄνω ἐνδιαφέρον; Ἡ χωροφυλακὴ ἐπιτρεῖ τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς «γὰ λόγους ἀσφαλείας», ὡς λέγουν. Ποίας ἀσφαλείας; Ποίος κινδυνεύει; καὶ ἀπὸ ποίους; Ἐάν ἡ Μονὴ διττῇ πάντοτε ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ὁμονοίᾳ, πολλῶ μᾶλλον τώρα ἐν ἀγάπῃ καὶ εἰρήνῃ ὡς μία ψυχὴ πάντες οἱ πατέρες τηροῦν τὰ καθήκοντά των καὶ ἐκτελοῦν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἄλλως ἔχει ἡ ἀλήθεια; Ἡ χωροφυλακὴ — ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἐκφράζει τὴν δυσφορίαν τῆς διὰ τὸ ἄχαρι καὶ ἀντιχριστιανικὸν ἔργον ποῦ τῆς ἀνετέθη, νὰ τὰ βάλλῃ μὲ εὐλαβεῖς μοναχοὺς — ἐπιτρεῖ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ ὁσὸνδήποτε μοναχὸν ἢ λαϊκόν, νὰ πλησιάσῃ καὶ πολλῶ μᾶλλον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Μονήν, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἐμποδίζομεν τοὺτους ἐμποδίζει τὴν συγκοινωνίαν νὰ πλησιάσῃ, ἐξ οὗ καὶ στεροῦμεθα τὴν τροφοδοσίαν μας καὶ ἄλλας ὑπηρεσίας· παρεμβάλλουν δυσχερείας εἰς πατέρας μας νὰ καλλιεργήσωμεν τὰ δένδρα καὶ τοὺς παρ' αὐτὴν κήπους τῆς Μονῆς ἢ ἄλλας ὑπηρεσίας νὰ ἐκτελέσουν ἔξω αὐτῆς· ἀκόμη παρεμβάλλουν ἐμπόδια καὶ εἰς πατέρας προσερχομένους νὰ ἐκτελέσουν θρησκευτικὰ των καθήκοντα.... Καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι τὸ πᾶν.

Διερωτῶμεθα καὶ πάλιν καὶ ἐρωτῶμεν ποίαν σκοπιμότητα ἔχουν, τί θγαίνει μὲ τοῦτο, εἰς τί ἀποβλέπουν αὐτὰ τὰ βασανιστήρια; εἰς τὸ νὰ ἀποθάνομεν; Αὐτὴ ἡ Μονὴ ἐθυσιάσθη ὁλόκληρος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, ὑπὲρ Πατρίδος. Ἄν τώρα θὰ θυσιασθῶμεν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ Πίστεως, τοῦτο τιμὴ μας ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρα καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ταῦτα διαβιβάζοντες καθήκοντως πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς ἡμετέρας Ἐξοχότητος καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας διατελοῦμεν

Μετὰ τιμῆς καὶ ἰδιαζούσης ὑπολήψεως
εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένους
+ Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν χφ ἀδελφοὶ
7) 20.4.1974

Κοινοποιεῖται:

- 1) Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν
- 2) Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν
- 3) Τύπον.

Ἀνακοινώσεις

Ἐπὶ τῇ πεντηκοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀντιστασιακοῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς καινοτομιῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, θὰ γίνῃ ἐορταστικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδῶν Τριτολαΐμου — Ταντάλου Περιστερίου, ἡμετέραν αἰθουσαν κατὰ τὴν Κυρακὴν 3ην Ἰουνίου 1974 καὶ ὥραν 8ην, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ φηλοῦν κατὰλληλοι ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι καὶ θὰ ἐκφωνηθῇ σχετικὴ ὁμιλία.

Καλοῦμεν ὅθεν εἰς αὐτὴν ἄπαντας τοὺς σεβομένους τὰς ἱεράς παρακαταθήκας τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως διὰ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῆς πεντηκονταετηρίδος προσδώσωσι μεγαλυτέραν αἴγλην εἰς αὐτόν, πρὸς ἡθικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀγωνιζομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνάσχεσιν τοῦ καταλυτικοῦ ἔργου τῶν καινοτόμων.

Ἐκ τῶν Γραφείων
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ: Διὰ τῶν Λεωφορείων Χρυσουπόλεως — Κηπουπόλεως μὲ ἀφετηρίαν τὴν ὁδὸν Ζήνωνος καθόδος εἰς στάσιν Ἀστυνομίας πλατεία Δέγλερη, ὁδὸς Τριτολαΐμου καὶ Ταντάλου.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχώτατον Πολιτικὸν Διοικητὴν Ἀγίου Ὄρους
Εἰς Καρυὰς Ἀγίου Ὄρους

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διὰ ἀπέλασιν Ἐρημιτῶν καὶ ἀσκητῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν Στόπ. Τερὰ Κοινότης δάφουσα τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐν αἵματι ἀδελφικῷ ἐν ἡμέραις τεσσαρκοστῆς τῶν πιστῶν φυλάκων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναπαύεται. Στόπ. Δηλοῦμεν ὅτι θ' ἀγωνισθῶμεν ἕως θανάτου ὑπὲρ Φιλάτης Ὁρθοδοξίας μας μὴ ὑποκύπτοντες εἰς Παναίρεσιν Οἰκοκμενισμοῦ μὲ τὴν Μνημόνευσιν Πατριάρχου. Στόπ. Ὁσιομάρτυρες Βέγκου ἔσονται Φωτεινὸν Παράδειγμά μας.

Διὰ τὰ καθίσματα Ἱ. Μ.

Σίμωνος Πέτρας
ΣΑΒΒΑΣ ΓΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ

Κοινοποιήσις: Τερὰν Κοινότητα Ἀγίου Ὄρους
: & Τερὰς Μονὰς

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὰς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός...»

Ἡ μεγαλόνυμος καὶ μεγαλόδοτος ὡς καὶ ὑπέρ-
φωτος καὶ ζωηφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυ-
ρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐ-
πέφανεν ἡμῖν σήμερον λαμπροφοῦσα καὶ συγκαλοῦ-
σα πάντας, εἰς ἑορτὴν εὐφροσύνης, χαρμύσεων καὶ σω-
τήριον τὰ νικητήρια τῆς λυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους ἐπιστηαίνουσα.

Πρὸ τοῦ θείου τούτου γεγονότος, ὑπῆρξεν ἕτερον
γεγονὸς σημαῖνον τοῦ μεγίστου τούτου γεγονότος τὴν
ἐλευσιν. Ἡ ταπεινὴ καὶ πλήρης θείων χαρίτων κεκο-
σμημένη ἐνάρετος κόρη τῆς Ναζαρέτ, ἡ ἐπαξίως λα-
βοῦσα τὸ χάρισμα τῆς Ὑπεραγίας καὶ τῆς Τιμιωτέρας
τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, δέχεται τὸ μέγα μῆνυμα
τῆς σωτηρίας τοῦ γένους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἀπ' αἰ-
ῶνος μυστηρίου τὴν φανέρωσιν, κατὰ τὸ ὅποιον
μῆνυμα — ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός,
Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται. Ἀκατάληπτον τὸ φαινό-
μενον ἀνερμηνεύετον τὸ μυστήριον. Ἠκολούθησε τὸ τα-
πεινὸν Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ τὸ ὅποιον κατέστη Οὐ-
ρανός, καὶ Θρόνος Χερουβικός, ἡ Παναγία Παρθένος,
ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, τεκοῦσα ἀνερμηνεύτως τὸν
Σωτῆρα Κύριον καὶ τοῦ Κόσμου Λυτρωτὴν. Ἄκρα ἐν
ταῦθα ἡ συγκατάβασις καὶ ἡ ταπεινώσις. Ὑψίστη ἡ φι-
λανθρωπία τῆς σωτηρίας ἡ πρόξενος.

Τὴν πορείαν τῶν γεγονότων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς
θείας τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς ἐντολῆς, ἀκολουθεῖ ἕτερον
γεγονός, ὁ Γολγοθᾶς. Τούτου προηγείται τῆς Ἀγίας
Τριάδος ἡ φανέρωσις εἰς τὸν Ὀρδάνην, μαρτυροῦσα
τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα. Ἀ-
κολουθεῖ, ὡς ἀφετηρίαν ἔχουσα τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἡ
δημοσία ἐμφάνισις τοῦ Κυρίου ἡ διδασκαλία Του τὰ
θαύματά Του τὸ θεόπνευστον καὶ σωτήριον ἔργον Του
ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος ἡ προδοσία τοῦ φιλαργύρου Μαθη-
τοῦ, Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου ἡ καταδίκη τοῦ ἀναμαρ-
τήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τούτων τῶν
γεγονότων περματιζομένων εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Ἐκεῖ
ὑφθαῖται ὁ Σταυρός, ὅργανον καταδίκης καὶ σύμβολον
ῥημάτων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς τὸ ἔκρημα τοῦτο τῆς
αἰσχύνης σταυροῦται ὁ ἀναμάρτητος Κύριος, ὁ Σωτὴρ
καὶ Λυτρωτὴς καὶ διὰ τοῦ παραχράντου Αἱματός Του,
τοῦ ἐκχυθέντος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καθαγιάζει τούτον,
τὸν καθιστᾷ Τίμιον, Πανάγιον, ὅργανον σωτηρίας, φω-
τοφόρον νεφέλην στολισμὸν τῆς Ἐκκλησίας Του, ζωῆς
χορηγόν, δακρύων καθαρέτην, ὅπλον εἰρήνης, σκέ-
πην καὶ προστασίαν τῶν Χριστιανῶν. Τάφος ὑποδέχ-
εται νεκρὸν, τὸν ζωοδότην τάφος καλύπτει τὸν καλὴν
φάντα, ἀρετὴ τὸς οὐρανούς ὑπὸ τὴν γῆν ὁ ἀνέσπερος
ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μετὰ τῶν νεκρῶν, ἡ ζωὴ καὶ
τὸ φῶς. Διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θυσίας τοῦ
Θεανθρώπου καὶ ἀναμαρτήτου Σωτῆρος, ἐνεκρώθη ἡ

ἀμαρτία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ Πανάγιον καὶ Τι-
μιον Αἷμα τοῦ Σωτῆρος, τὸ τίμημα τῆς ἐξαγορᾶς τῆς
ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς ἀμαρτίας. Ὁ Τάφος τοῦ Κυρί-
ου, Πανάγιος, ζωοδόχος καὶ ζωηφόρος κατέστη κειμή-
λιον αἰώνιον καὶ ἀθάνατον τῶν ἀνθρώπων γενόμενος.
Πηγὴ ζωῆς, ἀθανασίας ὡς καὶ πρόξενος θείων δωρεῶν
καὶ εὐεργεσιῶν. Μέγιστον τῆς θείας φιλανθρωπίας καὶ
ὑψίστης θυσίας τὸ ἔργον τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος
ἡμῶν. Ὁ Τιμιὸς Σταυρὸς Του, τῆς λυτρώσεως τὸ μέ-
σον ὁ Πανάγιος Τάφος Του, τὸ ἀνέσπερον φῶς, φωτα-
γωγοῦν πᾶσαν κτίσιν. Ἐκ τοῦ Παναγίου τούτου Τά-
φου, ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, καταργήσας τὸν θά-
νατον καὶ ζῶν εἰς πάντας χαρισάμενος, ὡς Θεὸς παν-
τοδύναμος καὶ Πατὴρ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν.

Ὁ ἱερὸς Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος
Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τὸν ὑπέροχον Κανόνα τῆς
λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, θαυ-
μασίαν παρουσιάζει τὴν εἰκόνα καὶ ἡ πνευματοκίνητος
γραφίς του, ὡς ἄλλος χρωστήρ, σκιαγραφεῖ τὴν εἰκό-
να ταύτην, πληροφοροῦσαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, τὸ μεγα-
λεῖον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, τὸν πλοῦτον
τῶν δωρεῶν, τῶν εὐεργεσιῶν τὸ μέγεθος, τῆς προστασί-
ας τὸ σημεῖον. Πάντων τούτων παρεχομένων παρὰ τοῦ
δοτῆρος Σωτῆρος Χριστοῦ πρὸς πάντας τοὺς ἐπιζητοῦν-
τας τῆς Ἀναστάσεώς Του τὸ ἀνέσπερον φῶς καὶ ἐπι-
καλούμενους τὴν πρὸς αὐτοὺς φωταχυσίαν, τοῦ θείου
αὐτοῦ φωτός, λαμπρύνοντος πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζω-
ῆς αὐτῶν. Διὰ τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων ὕμνων του,
παρατιθεμένων κατωτέρω ἐλαχίστων Τροπαρίων, χά-
ριν συντομίας, ἐκ τοῦ θαυμασίου τούτου Κανόνος τῆς
Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τὴν μελέτην τοῦ ὁποίου ἐν-
θέρμως συνιστῶμεν, ὁ θεοφόρος οὗτος Πατὴρ τῆς Ἐκ-
κλησίας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, πληροφο-
ρεῖ καὶ διδάσκει σύμπασαν τὴν κτίσιν τῆς ἑορτῆς τὸ
αἰδέσιμον, τῆς σωτηρίας τὴν ἀπαρχήν, τῆς κτίσεως
τὴν χαρμονήν, τοῦ θανάτου τὴν νέκρωσιν, τῆς ζωῆς
τὴν αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ ὁρνοφωνεῖ πρὸς πᾶσαν
κατεύθυνσιν: Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοὶ
Πάσχα Κυρίου Πάσχα ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ
ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν,
ἐπινίκιον ἄδοντας». Καὶ συνεχίζει ὁ θεῖος Πατὴρ: «Κα-
θαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀφθόμεθα τῇ ἀπροσίτῃ φω-
τὶ τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαί-
ρετε, φάσκοντα, τρανῶς, ἀκούσμεθα, ἐπινίκιον ἄδον-
τες». Καὶ προχωρεῖ ὁ ἱερὸς Ὑμνογράφος: «Νῦν πάν-
τα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ κα-
ταχθόνια ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἑγερσιν
Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται». Καὶ ἀκολουθεῖ τοῦ ὕμνου
τὴν συγγραφὴν ὁ μελίρρυτος μελωδός: «Προσέλθωμεν
λαμπαδηφόροι τῇ προΐοντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος,

ὡς νυμφίῳ καὶ συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον». Καὶ προχωρεῖ ὁ θεόπνευστος Ὑμνογράφος: «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθάρεισιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον». Καὶ συνεχίζει πλήρης θείας χάριτος, ὁ θεοφόρος Πατήρ: Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Διὰ τῶν ὕμνων τούτων, τόσον τῶν παρατεθέντων ἀνωτέρω, ὅσον καὶ τῶν παραλείπομένων ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, οἱ ὅποιοι ἐν συνόλῳ πνέουν τὴν θεόδοτον χάριν καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιστημαίνου, ἀποτελοῦν δὲ τὴν κρηπίδα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνογραφίας, τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ἀπὸ Θεοῦ ἀγάπης αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν θεοῦ ἐλέους πληροῦμεν τὴν διάνοιαν ὕψουμεν πρὸς τὰ οὐράνια δόγματα καὶ ἐνδεδυμένοι τὴν λαμπρὰν στολὴν τῆς εὐσεβείας, διὰ τῆς μετανοίας πεκαυχιμένην καλούμεθα ὅπως ἐορτάσωμεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες. «Ἀναστάσεως ἡμέρᾳ λαμπρυνθώμεν λαοί...». Λαμπρυνθώμεν διὰ τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης καὶ κατ' ἀκολουθίαν διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς πρὸς ἀλλήλους τοιαύτης λαμπρυνθώμεν διὰ τῆς εὐσεβείας λαμπρυνθώμεν διὰ τῆς πίστεως λαμπρυνθώμεν διὰ τῆς μακροθυμίας λαμπρυνθώμεν διὰ τῶν καλῶν ἔργων καὶ οὕτω εὐτρεπίσωμεν τὰς ἑαυτῶν λαμπάδας, ὡς μικρὰν προσφοράν ἡμῶν πρὸς τὸν ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντα Κύριον, προσφερομένην. «Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως...». Καρδία καθαρά, ὀφθαλμοὶ ἐνατενίζοντες πρὸς οὐρανοὺς, γλῶσσα λαλοῦσα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὅσα εἰσδεχόμενα τὸν χροταλισμὸν τῆς πίστεως, διάνοια διαυγής ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τῆς οὐρανόθεν ἐκπεμπομένης, στοιχεῖα τὰ ὅποια συνθέτουν καὶ συνιστοῦν τὴν θεαλίαν πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον, προσέλευσιν ἡμῶν, ἵνα τύχωμεν τῆς λαμπροφάνους φωταδότης καὶ τὸ «Χαίρετε» παρὰ τοῦ Σωτῆρος πληροφορηθώμεν. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς...». Προσέλθωμεν λαμπραδηφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνημάτων... «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν...». «Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης...». Πράγματι σύμπασα ἡ κτίσις, τῶν ἐπουρανίων, τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν καταχθονίων, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως πανηγυρίζει καὶ ἡμεῖς οἱ τὴν γῆν οἰκοῦντες, λελυτρωμένοι ἐκ τῆς ἀμαρτίας, καλούμεθα εἰς ἐορτὴν χαρμύδων καὶ σωτηριῶδῃ, προσερχόμενοι λαμπραδηφοροῦντες ἐκ πίστεως καὶ ἔργων ἀγάπης, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν προσέλευσιν ἐκ τῆς θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, νέκρωσιν τοῦ κράτους τοῦ θανάτου, τὴν καθάρεισιν τῆς ἐξουσίας τοῦ ἄδου καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς νέας ζωῆς, τῆς πνευματικῆς, τῆς κατὰ Χριστόν, τῆς ἀθανάτου καὶ εὐλογημένης. Πάντα ταῦτα, θεῖα χάριτι, ἵνα ἀξιωθώμεν τῆς μεγάλης τιμῆς, τῆς συμμετοχῆς ἡ-

μῶν, εἰς τὴν ἐπουράνιον εὐφροσύνην, τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τοῦ σωτηριώδους καὶ ἀθανάτου, παρὰ τοῦ δοτῆρος, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν παρεχομένου, τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν. Ἀμπελος ἀληθινή, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, καρποφοροῦσα τὸν καρπὸν τῆς ἀθανασίας, διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ τοῦ Παναχράντου Αἵματος Του, πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν, κατὰ τὴν θεῖαν πρόσκλησιν καὶ προτροπὴν τῆς Ἐκκλησίας: «Σὺ μα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε».

Ποῖον τῶν ὕμνων τούτων μελετήσωμεν πρότερον, ἢ ὕστερον καὶ ἐντυφώσωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν; Πάντες ὁμοῦ καὶ ἕκαστος τῶν ὕμνων τούτων κεχωρισμένως ἀκτινοβολοῦν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνθέτουν τὴν λαμπρὰν καὶ φωταυγῇ ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, προκηρύσσον τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου γένους, καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ὑποδηλοῦν «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς...». Παντὸς φῶς, χαρὰ, εἰρήνη, εὐφροσύνη. Σύμπασα ἡ κτίσις πανηγυρίζει ἀγαλλομένη, τὴν λαμπρὰν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμέραν, τὴν περιφανῇ καὶ σωτηριώδῃ. Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Τὸ μέγα μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀντηχεῖ. Καὶ ἡμεῖς ὡς ἄλλοι μυροφόροι, τοῦτο τὸ μῆνυμα τὸ ὅποιον κρούει εἰς τὰ ὅτα ἡμῶν, σήμερον εὐφροσύνως, καλούμεθα θεῖα κελεύσει ὅπως διακηρύξωμεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, τὴν λαμπρὰν φωταχυσίαν ἀποκομίζοντες ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Ἐν κατακλείδι παρατίθεται ὕμνος, σχετικὸς μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐορτῆς, ὁ ὁποῖος φέρει ἀκροστιχίδα: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
Ρημάτων ζωῆς αἰωνίου ὁ χορηγός,
Ἰησοῦς ὁ Αὐτρωτὴς καὶ Θεὸς ἡμῶν,
Σωτὴρ τοῦ κόσμου εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ αἰνετός.
Τὸν θάνατον Χριστὸς, θανάτῳ πατήσας,
Ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων κατέστη
Σκυλεύσας τὸν Ἄδην, θρονοῖς ἀναστήσας,
Ανέστη Χριστὸς. Χριστὸς Ἀνέστη.
Ναὶ ἀληθῶς, Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἀνέστη
Ἐπληρώθη τῇ Ἀναστάσει, φωτὸς καὶ χαρὰς.
Σύμπασα κτίσις θάνατος νέκρωσιν ὑπέστη
Τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, δεσμῶν καὶ ἄρας,
Πλευρωμένη διὰ Σταυροῦ. Χριστὸς ἀνέστη.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Διαιώσεις αγώνος τῆς Ἑυλησίας μας

**Λαμπρά ἐπιτυχία τοῦ νομικοῦ μας
συμβούλου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου**

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἡ κ ὁ ρ ω σ ε ν, ὡς ἀντισυνταγματικόν, τὸν ὑπ' ἀριθμ. 39) 1972 Κανονισμόν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας περὶ ἐπιβολῆς περιορισμῶν εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς καὶ τὰ Ἑυχαστήρια, οἱ ὁ π ο ῖ ο ἰ ἐτεινον εἰς τὴν διάλυσιν αὐτῶν.

Ἡ Διαρκὴς Σύνοδος τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39) 1972 Κανονισμοῦ αὐτῆς (ἄρθρον 5), ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Ν. Δ) τοῦ 126) 1969 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ἄρθρον 33 παρ. 2), ὥρισεν ὅτι αἱ «Ἱ. Μοναὶ καὶ τὰ Ἑυχαστήρια πρέπει νὰ ἰδρύνονται, κατὰ τὰς περὶ ἰδρυμάτων διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, διὰ διατάγματος τοῦ ὑπουργείου Θρησκευμάτων, κατόπιν γνώμης τῆς Διαρκoῦς Συνόδου, τῇ προτάσει τοῦ ἐπιχωρίου ἐπισκόπου καὶ ὑπεχρέωσι

ὥπως τὰ λειτουργοῦντα Ἑυχαστήρια ζ η - τ ή σ ω σ ι ἐ ν τ ὅ ς θ μ ή ν σ υ ἀ π ὅ τ ῆ ς δ η μ ο σ ι ε ὑ σ ε ω ς τοῦ Κανονισμοῦ, παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου τὴν κίνησιν τῆς ὡς ἄνω διαδικασίας διὰ τὴν ἀναγνώρισίν των ὡς ἰδρυμάτων.

Εἰς περίπτωσιν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν — ὥρισε — ἡ Ἀδελφότης τοῦ Ἑυχαστηρίου — μεταπηδήσει κατὰ πλειοψηφίαν εἰς ἄλλην ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, ἡ διοίκησις καὶ ἡ διαχείρισις τοῦ Ἑυχαστηρίου περιέρχεται εἰς τὸν ἐπιχώριον ἐπίσκοπον ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἐναπομείναντος πιστοῦ τμήματος αὐτῆς, ἐάν δὲ μεταπήδησεν ὅλη ἡ Ἀδελφότης, εἰς ἄλλην ἐκκλ. δικαιοδοσίαν, ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος ζητεῖ τὴν δ ι α λ ὡ σ ι ν τοῦ Ἑυχαστηρίου, μέσῳ τῆς Διαρκoῦς Συνόδου, παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων.

Ἐν ἀπλουστέροις λόγοις, τὰ Ἑυχαστήριά μας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, ἔπρεπε ὑποχρεωτικῶς ν' ἀναγνωρισθοῦν ὡς ἰδρύματα, νὰ ζητήσουν τοῦτο παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἐπισκόπων τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν, ἄλλως, θὰ διελύοντο. Ὁ κίνδυνος, συνεπῶς, ἦτο μέγας.

Ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας, μας, δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, μελετήσας τὰς ὡς ἄνω περιοριστικὰς — ἐξοντωτικὰς διὰ τὰ Ἑυχαστήρια μας — διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔκρινε αὐτάς, ὡς θιγούσας τὸ συνταγματικῶς κατοχυρωμένον ἀτομικὸν δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκ. συνειδήσεως καὶ θείας λατρείας καὶ εἰσγγήθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ γίνῃ προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐκ μέρους ἐνὸς Ἑυχαστηρίου μας, περὶ ἀκυρώσεως τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων ὡς ἀντισυνταγματικῶν. Καὶ προσεφέρθη εὐχαρίστως πρὸς τοῦτο ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιεπίσκοπος π. Παντελεήμων Τσαλούπης, ὡς κτίτωρ τοῦ εἰς Νεμέαν Ἱ. Ἑυχαστηρίου «Ἡ Ἁγία Τριάς» παρασχὼν εἰς τὸν νομικὸν σύμβουλον τὴν νενομισμένην ἐξουσιοδότησιν διὰ τὴν προσφυγὴν.

Ἐγένετο αὕτη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἀνώτατον δικαστῆριον τῆς χώρας, δικάσαν αὐτήν τὴν 16.2.74. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 866) 74 ἀποφάσεως τοῦ ἐδικαίωσας πλήρως τὸν νομ. σύμβουλον μας ἀ κ υ ρ ὼ σ α ν τὰ ς π ρ ο σ θ λ η θ ε ῖ σ α ς δ ι α τ ά ξ ε ι ς ὡ ς ἀ ν τ ι σ υ ν τ α γ μ α τ ι κ ά ς, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτον κατὰ τὸ Σύνταγμα, περιορισμὸν καὶ ἡ διὰ κανόνος δικαίου ἐπιβολὴ ὑποχρεώσεως εἰς τοὺς ἐπιθυμούντας ὥπως ἐκδηλώσων τὴν πρὸς τὸ θεῖον πίστιν των διὰ προσευχῶν καὶ συνεχoῦς κατὰ Θεὸν ἀσκήσεως ἐν Ἑυχαστηρίοις ἢ ἄλλοις τόποις ἀναλόγοις ὥπως συστήσουν προηγουμένως ἱδρυμα, κατὰ τὰς περὶ ἰδρυμάτων διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τοῦθ' ὅπερ συνεπάγεται προηγουμένην ἐγκρίσιν τῆς διοικήσεως, παραβιάζομένης οὕτω εὐθέως τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 16 τοῦ Συντάγματος».

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξέλιπεν ὀριστικῶς ὁ κίνδυνος διαλύσεως τῶν Ἑυχαστηρίων μας. Δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ γίνουν ἰδρύματα καὶ ὑπαχθῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας τὰ Ἑυχαστήρια μας. Αἱ ἱεραὶ αὐταὶ ἐπάλλξεις τῆς Ἀγιοτάτης Ὁρθοδόξιας καὶ τῆς πατρῴας εὐσεβείας παραμένουν εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἰδρυόμενα καὶ λειτουργοῦντα ἐλευθέρως καὶ ἀπεριορίστως, ὡς καὶ πρότερον.

Πρόκειται, ἀληθῶς, περὶ σπουδαιστάτης δικαστικῆς ἀποφάσεως, τεμνύσης οὐσιαστικῶς καὶ διὰ παντός τὸ ζήτημα καὶ ἀποτελούσης κολοσιαιὸν ἐπίτευγμα τοῦ ὀκτετοῦς αγώνος τῆς Ἐκκλησίας μας, δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας, δεδομένου ὅτι ἐξεδόθη κατόπιν προσφυγῆς παλαιασημερολογίτου ἱερομονάχου.

Εἶναι, δίκαιον, θθεν, ν' ἀναγνωρισθῇ ὅτι τὸ ἐπίτευγμα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν δικηγόρον κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον διὰ τὴν πρωτοβουλίαν, τὸ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον του καὶ τὸν ἐξόχως ἐπιτυχῇ νομικὸν χειρισμὸν τῆς προσφυγῆς καὶ εἰς τὸν πατέρα Παντελεήμονα Τσαλούπην διὰ τὴν πρόθυμον παροχὴν τῆς σχετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὸν ἐμπνευσμένον καὶ ἀκαταπόνητον Ἀγῶνα Πρόεδρόν της Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον, ἐκινήθη

Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

παράνομον καὶ ἀντικανονικὴν ἰσχὺν ἐπὶ τοῦ Ἀυτονόμου Ἀγίου Ὁρους, ὥστε νὰ δύναται κατὰ βούλησιν νὰ δεσμεύῃ καὶ νὰ λύῃ, νὰ διώκῃ καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἀτάκτους κατὰ τὴν κρίσιν του. Ἐνῶ διὰ πολλοὺς λόγους, μόνον ἐπὶ φιλοῦ ὀνόματι δέον νὰ μνημονεῖται ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Καὶ νὰ γίνεταί, εἰς τὴν πνευματικῆς φύσεως ζητήματα, πνευματικὸς σύμβουλος τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ὄχι νὰ ἐπεμβαίνει διοικητικῶς εἰς τὰ ἐσωτερικά του. (1) Τοιαύτην παράνομον ἰσχὺν ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἔλαβε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐπὶ Βέγκου Πατριάρχου.

Μετά τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Φλωρεντίας, καὶ τὴν ψευδοένωσιν τῶν Ὁρθόδοξων μετὰ τῶν Παπιστῶν, ἐπέδραμον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν αἱ ὁδοὶ τοῦ Πάπα κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἐκδιάζοντες τοὺς Ἀγιορείτας, νὰ δεχθῶν τὴν ἔνωσιν, καὶ νὰ μνημονεύουν τὸν τότε πρεσβύτερον ἀδελφὸν τοῦ τότε, καὶ τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Παναγιώτατον Πάπαν. Καὶ ἐπεὶ οἱ τότε Ἀγιορεῖται ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ὑπέκυψαν εἰς τὸ νὰ ἐνωθῶν καὶ νὰ μνημονεύουν τὸν Πάπαν, ἄλλοι μὲν ὁμαδικῶς ἐπυροπολήθησαν παρ' αὐτῶν, ἄλλοι ἐπνίγησαν, καὶ ἄλλοι ὑπέστησαν μαρτύρια καὶ ἐσφάγησαν.

Καὶ οἱ σημερινοὶ Ἀγιορεῖται Ζηλωταί, εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑποστοῦν καὶ μαρτυρικὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δὲν μάχονται κατὰ τοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θεσμοῦ, οὐδὲ προσωπικῶς κατὰ τοῦ Πατριάρχου.

Εἶναι ὑποστηρικταὶ τῶν νομίμων δικαιωμάτων τοῦ Πατριαρχείου. Καὶ ἔγραψαν, καὶ κηρύττουν, περὶ τῆς πίστεως τηρήσεως τοῦ Τύπου τοῦ 1850 περὶ τῆς

(1) Ὁ ἰσχυρὸν Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἶναι ἐν πολλαῖς ἐπιλήψιμος.

ἀμέσως καὶ ἀποφασιστικῶς.

Συγχαίροντες ὅλους ἐλοθέριως εὐχόμεθα ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ὅπως πραγματοποιήσῃ καὶ ἄλλας λαμπράς ἐπιτυχίας ὁ ἱερὸς ἀγὼν μας, πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὁσέτιαν σθεναρῶς καὶ ἀδιαλείπτως διεξάγεται οὗτος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, λόγῳ τῆς σοβαρότητός της ἠσυχολήθη καὶ ὁ ἡμερήσιος Τύπος.

Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἐσφιγμένται Ζηλωταί, δὲν ἀπεριπόλησαν τὴν Ἱερὰν αὐτῶν Μονήν. Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου — ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ — θὰ ἀντὶ ἀναίετος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ εἰς τὸ κλίμα τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ οἱ κοπτόμενοι περὶ ἀπεριπόλησιν αὐτῆς, φεύδονται σκοπίμως καὶ ὑποκρίνονται.

Ἐφ' ὅσον ὁ Πατριάρχης Δημιήτριος εἶναι ζηλωτὴς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ Ἐσφιγμένται Ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, δικαίως τὸν ἀπεκηρύξαν, ὅπως εἶχον ἀποκηρύξει καὶ τὸν πάτερά του, καὶ τοὺς πρῶτον αὐτοῦ καινοτόμους Πατριάρχας.

Δὲν προσήρτησαν τὴν Ἱερὰν αὐτῶν Μονήν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, καὶ δὲν μνημονεύουν ὡς «οἰκέτον Ἐπίσκοπον» τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον. Μνημονεύουν: Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, (χωρὶς ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα οὐδενὸς ἀρχιεπισκόπου) ἀνωνύμως. Ἀναγνωρίζουν διὰ ὡς ὁμόφρονά των τοῦτον, ὡς γνήσιον Ὁρθόδοξον Ἀρχιερέα, ὁμοτομοῦντα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν λόγον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας.

Ἀναγνωρίζουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, ὡς κατὰ πάντα Ὁρθόδοξον ἀγωνιζομένην κατὰ πάσης καινοτομίας.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, σφίζεται ἡ ἀκραϊκὴ Ὁρθοδοξία, ἡ ἀκραιότητα καὶ τὸ γόνιτρον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ λεγόμενα Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, καὶ Ὁρθόδοξοι Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, δὲν εἶναι κατὰ πάντα Ὁρθόδοξοι, ἀλλ' ἐν μέρει. Κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, βρῆθον ἀπὸ καινοτόμους καὶ ἀσεβεῖς. Εἰς τοὺς κόλπους μᾶς ἐκάστης ὑπάρχουν πλήθη ἀνορθόδοξων, πάσης φύσεως μορφῆς καὶ χροιάς κακοδόξοι, αἰρετικοί, κληρικοί καὶ λαϊκοί, ἰδίως εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κράτη. Βρῆθον ἐπίσης καινοτομῶν διαφόρων.

Εἰς τὰς Παλαιοσημερολογικὰς Ἐκκλησίας, οὐδεὶς ἀσεβῆς, οὐδεὶς καινοτόμος, οὐδεμία καινοτομία.

Ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ συγκροτηθῇ ἐν Πανορθόδοξον δικαστήριον, καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, θὰ ἐκαταδικάζοντο μυριάδες λεγομένων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, οἱ μὲν δι' ἀφορισμοῦ, οἱ δὲ διὰ καθαιρέσεως, καὶ οἱ δὲ δι' ἀναθεματισμοῦ.

Δὲν εἶναι βεβαίως τοῦτο δυνατόν νὰ γίνῃ.

Εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ συγκροτηθῇ μία Πανορθόδοξος Σύνοδος, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ Παλαιοσημερολογίται, καὶ οἱ Ζηλωταὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

Νὰ τεθοῦν ἐπὶ τάπητος οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν, ἔστω μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, πρὸς κάθαρ-

σιν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦς καινοτόμους καὶ τὰς καινοταμίαις των.

Καὶ ἀντὶ νὰ γίνη συζήτηση — ματαία κατὰ φύσιν — περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐνώσεις τῆς Παπικῆς μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου, νὰ γίνη εἴσει των Ἱερῶν Κανόνων, συζήτησις περὶ ἐνώσεως των.... Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιῶν, μετὰ τῆς ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδοξίας..... Καὶ ὅσοι ἀντιδράσουν, καὶ δὲν συμμορφωθῶν, νὰ ἀποκηρυχθῶν, μέχρι ἀναθεματισμοῦ ἔτι.

Νὰ ἐπανέλθῃ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον πρὸς τακτοποίησιν τοῦ διασαλευθέντος ἐορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς συνεορτασμιὸν κατὰ τὰς κινητάς ἐορτάς, πάντων τῶν Ὁρθόδοξων. Τὸν ὅποιον συνεορτασμιὸν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὁ Πατριάρχης Δημιήτριος ἐνδιαφερόμενος μόνον διὰ νὰ συνεορτάξῃ τὸ Πάσχα μετὰ πάντων τῶν ἑτεροδόξων καὶ μετὰ τῶν Ἑβραίων, κατὰ τὸ Νομικὸν Φάσμα.

Μόνον διὰ μᾶς τοιαύτης Συνόδου ἐν Ἡγεμίᾳ Ἀγίῳ, εἶναι δυνατόν νὰ σταματήσουν τὰ ὀρμητικὰ ρεύματα τῆς ἀσεβείας, τῶν καινοταμιῶν καὶ ἀντικανονικότητων.

Μόνον διὰ μᾶς τοιαύτης Συνόδου εἶναι δυνατόν νὰ σταματήσῃ ἡ ἑξαλλος πορεία τῶν Οἰκουμενιστῶν, καὶ νὰ παταχθῇ ἡ Παναίρεσις τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Μοναχὸς — Ἀγιορείτης

Γ.Γ.:

ΕΝΑ ΣΠΟΓΔΑΙΟΝ ΘΑΥΜΑ, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

Ὁ ὑποφαινόμενος, ὡς προανέφερα, ἔζησα τὴν ζωὴν τῶν Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν ἐπὶ μίαν 35ετίαν. Ἀπηλάθην δις ἐξ Ἀγίου Ὁρους διὰ τὴν ζηλωτικὴν δραστηριότητα μου, κατηγορούμενος: Ὡς ἀνεπιθύμητος, ἀντάρτης, ἀνυπότακτος, σκανδαλοποιός. Μὲ ἐσυκοφάντησαν ἀσυνειδήτως, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀδικον ἀπέλασίν μου. Ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς δευτέρας ἀπελάσεώς μου, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὑπὸ τὸν τίτλον «οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μνημονεύοντες καὶ οἱ Ζηλωταί», ἐξεδόθη παρὰ τῆς Μονῆς Μ. Λαύρας, ἐν φυλλάδιον κατὰ τῶν Ζηλωτῶν. Τῇ ἐνεργείᾳ ἐμοῦ τε καὶ τριῶν ἄλλων Πατέρων Ζηλωτῶν, περιουνελλόγησαν ἅπαντα τὰ διανεμηθέντα εἰς τοὺς Ζηλωτάς πεπλανημένα ἀντιζηλωτικά φυλλάδια — ὑπὲρ τὰ ἑκατόν, καὶ ἐψαρακολλήθησαν. Συσκευασθέντα δὲ εἰς δέματα, ἐστάλθην εἰς τὴν Μερίστην Λαύραν, ἡ ὁποία ἐκμανεῖσα μετὰ τῆς Ἱ. Κοινοτήτος, ἐνήργησαν τὴν ἀπέλασίν μου πρὸς ἐκδίχυσιν. Ἀλλὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐμπαίους καὶ ἀδίκου αὐτῆς ἀπελάσεώς μου, καὶ ἐν γένει τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ τῶν Ζηλωτῶν συνέβη τὸ ἑξῆς σπουδαῖον θαῦμα.

Ὁ πολιτικὸς Διοικητὴς τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ ἡ Ἀστυνομία, ἦσαν ἀπολύτως πεπεισμένοι, ὅτι ἀπελαύνομαι ὅλως δίκαιως, ἐκδικητικῶς, ἐμπαιστικῶς. Ὡς ἐκτελεστικά ὅμως ὄργανα, μοὶ ἀνεχοίνωσαν τὴν ἀπό-

φασιν τῆς Ἱ. Κοινοτήτος, καὶ ἡγαγάσθην νὰ συμμορφωθῶ καὶ νὰ ἐξέλθω τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Ἐπεδιδάσθην εἰς ἓν Μοτὲρ — καὶ — πλοιάριον ὁμοῦ μὲ 15 ταξιδιώτας — ἐργάτας — προσκυνητάς.

Μετὰ πλοῦν δύο περίπου μιλίων, ἐσταμάτησεν ἡ ποτόμως ἡ μηχανή, μὲ ἐν ἰσχυρὸν καὶ ἀσύνηθες τράνταγμα τοῦ πλοαρίου, ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐκρήξεως, ἡ ἰσχυρὰς σεισμικῆς δονήσεως.

Κατάπληκτος ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ καπετάνιος, ἔκαπον ἐλεγχοῦ τῆς μηχανῆς χωρὶς νὰ διαπιστώσουν βλάβην τινά. Θέσαντες δὲ πάλιν αὐτὴν εἰς κίνησιν, ἐκινήθημεν κανονικῶς, ἀλλὰ μετὰ πλοῦν ἐνὸς μιλίου, ἐσταμάτησε πάλιν μὲ μεγαλυτέραν ἐνστάσιν δονήσεως. Ἐπηκολούθησε καὶ δεύτερος ἐλεγχὸς τῆς μηχανῆς, χωρὶς νὰ διαπιστωθῇ οὐδεμία βλάβη, καὶ οὐδὲν ἐλάττωμα τῆς, κινήσει καὶ πάλιν κανονικῶς, διὰ νὰ σταματήσῃ πάλιν μετὰ ἓν μίλιον μὲ πολὺ ἰσχυρότερον τράνταγμα. Ἐπαιμοναρχήθησαν πάντες οἱ ἐν τῷ πλοαρίῳ καὶ κάποιος ἐξ αὐτῶν ἐξεφράσθη προληπτικῶς περὶ αἰτίας «γρουσουζιάς» τοῦ ράσου. Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ρασοφόρος ἐκεῖ.... Καὶ ὁ καπετάνιος καὶ ὁ μηχανικὸς, γνωστοὶ καὶ οἱ δύο, ἰδιαιτέρως κατάπληκτοι, μὲ ἐπλησίασαν καὶ μοῦ εἶπαν: «Πάτερ Κωνσταντίνε, ὁ Ἀστυνόμος μᾶς εἶπε νὰ σὲ ἀποβιβάσουμε ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀγιον Ὄρος, ὅπου σεῖς προσιμᾷς Ἐδῶ ἡμῶς, ἕως βλέπεις, μᾶς συμβαίνουν περίεργα καὶ ἀνεξήγητα πράγματα. Ἐμεῖς δὲν βρίσκουμε καμμίαν βλάβην εἰς τὴν μηχανήν. Εἶναι καινούργια. Λειτουργεῖ τώρα τρία χρόνια, χωρὶς νὰ μᾶς παρουσιάσῃ οὔτε τὸ παραμικρὸν ἐλάττωμα, βλάβην... Μήπως ἄδικα σὲ διώχνουν ἀπὸ τὸ Ἀγιον Ὄρος;

Ἐγὼ δέ, ὁ ὅποιος μετὰ προσοχῆς καὶ περισκέψεως παρηκολούθησα τὰ περίεργα, ἀλλ' ὄχι ἀνεξήγητα δι' ἐμὲ αὐτὰ γεγονότα, τοὺς ἐξέθεσα τὴν ἀκριβῆ αἰτίαν τῆς ἀπελάσεώς μου. Ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν, καθήμενοι εἰς τὸ ἀκίνητοποιηθὲν πλοιάριον, τοὺς ἐξήγησα ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει κατάστασιν. Περὶ Ζηλωτῶν, περὶ παλαιῶ καὶ νέου ἡμερολογίου, περὶ Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ Ἱερῶν Κανόνων. Περὶ νεωτερισμῶν καὶ καινοτομιῶν. Περὶ προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ προσπαθοῦν νὰ μᾶς φραγμαδέσουν, κ. λ.π.

Καὶ ὅλοι κατασυγκεκινημένοι ἀνεφώνησαν: Ἐχεις δίκαιον Πάτερ Κωνσταντίνε, ἄδικα σὲ διώχνουν καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε τὸ ἐλοφάνερο αὐτὸ θαῦμα τῆς Παναγίας. Δὲν θέλει ἡ Παναγία νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Περδολί της.... Εὐρισκόμεθα πρὸ μᾶς βραχώδεις ἀκτῆς ἐντὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τοὺς εἶπα: Βάλλετε ἐμπρὸς τὴν μηχανήν, καὶ ὅπου δῆποτε σταματήσῃ, νὰ μὲ βγάλετε ἔξω, ἢ νὰ μὲ... ρίξετε στὴ θάλασσα σὺν τὸν προφήτῃ Ἰωάνν....

Ἐκινήθη πάλιν ἀμέσως κανονικῶς ἡ μηχανή καὶ σὲ ὀλίγην ὥραν διαπλέοντες πρὸ ἐνὸς ὁμίσκου ἐνὸς Μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, ἐντὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἐσταμάτησε πάλιν ἀποτόμως μόνῃ τῆς ἡ μηχανῆς, — αὐτὴν τὴν φο-

ρὰν ὅμως ἡρέμα χωρὶς τὸν παραμικρὸν τραυματισμὸν — μὲ τὰ σταυροκοπήματα ὧλων, καὶ τὰ ἐκ συγκινήσεως δάκρυα μερικῶν.

Ἐπλεόρυνε σχεδὸν μόνον τοῦ τὸ Πλοιάριον εἰς τὸν ἐκεῖ ὁρμίσκον εἰς ὃν καὶ ἀπεβιβάσθη. Μὲ ἐδέχθησαν προθύμως καὶ εὐχαρίστως οἱ ἐκεῖ Μοναχοί. Μὲ ἐφιλοξένησαν καὶ διενυκτέρευσα εἰς τὸ Μετόχιόν των. τὸν προσορισμὸν του: Εἰς Πύργον — Οὐρανοῦπολιν — Τριπητήν, Ἀμολιανήν καὶ Ἅγιον Νικόλαον Χαλκιδικῆς, χωρὶς νὰ σταματήσῃ εἰς οὐδὲν μέρος μόνῃ της.

Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαμένης, ἀφοῦ διήγνησε δεκάδας μιλίων, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ὡς ἀνωτέρω ἀνωμαλῶς καὶ περιέργως, κατευθυνόμενον πρὸς Ἅγιον Ὅρος — ἐκτελὼν συγκοινωνίαν — εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν πλεύσεως, ἤλθε καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸν ὅρμον εἰς ὃν τὴν προηγουμένην μὲ εἶχεν ἀποβιβάσει.

Ἦτο πλήρες ἐπιβατῶν, γνωστῶν μου καὶ ἀγνώστων, οἱ ὅποιοι, πληροφωρηθέντες τὰ ἐν λέγει συμβεβηκότα, τὰ ἐκ πραγματικοῦ θαύματος σταματήματα τῆς μηχανῆς — τὸ ὁποῖον θαῦμα διεπτύωσαν καὶ ἄλλοι εἰδικοί μηχανικοί ἐλέγχσαντες τὴν μηχανήν, — ἤλθον διὰ νὰ μὲ ἴδουν, καὶ ἀκούσουν ἐκ τοῦ στόματός μου τὰ αἷτια τῆς ἀδίκου ἀπελάσεώς μου. Ἐπεβιβάσθη ὁμιέσως εἰς τὸ πλοιάριον, καὶ κατὰ τὸν πλοῦν πρὸς Ἅγιον Ὅρος διηγήθη πρὸς αὐτούς, ὅτι καὶ τὴν

προηγουμένην ἐξέθεσα ἐν σχέσει μὲ τὴν ἑλῶς διόλου ἄδικον ἀπέλασίν μου, καὶ τὸν ἐπίσης ἄδικον κατατρογμὸν τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων παρὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Καὶ οὕτω, ἐματαιώθη ἐκ Θεοῦ ἡ ἀπέλασίς μου. Ἐπέστρεφα πάλιν εἰς τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ μὲ παρενοχλήσουν οἱ διώκται μου.

Μετὰ δύο ἔτη, συνεχὸς διαμονῆς μου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐξῆλθεν αὐτοῦ οἰκειοθελῶς (1958 κατὰ τὸν σχετικὴν Μοναστηριακὴν ἀδείαν ἐγκριθείσης, ὑπογραφείσης καὶ σφραγισθείσης παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστοπίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους) δι' ἀτομικᾶς μου υποθέσεις, καὶ διὰ νὰ ἐκδώσω κάποιον βιβλιόριον καὶ συνεχίσω μετὰ τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τὴν κοινὴν ἱερὴν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Πατρικῶν Παραδόσεων.

Ἐκτὸς τοῦ φανεροῦ θαύματος τοῦτου, εἶναι ἀναρίθμηται αἱ ἰσχυραὶ ἀποδείξεις, ὡς προείπομεν, ὅτι οἱ Ἀγιορεῖται Ζηλωταὶ Πατέρες, καὶ οἱ ὁμόφρονες των Παλασισημερολογίται, εἶναι γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, καὶ ἔχουν ἀπόλυτον δίκαιον. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλίου φαεινοτέρας ταύτης ἀληθείας, ἐγένοντο εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ ἄλλα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐλλείπει χώρου ἐπὶ τοῦ παρόντος παραλείπομεν.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν τὰ διάφορα ἐν λόγῳ θαύματα, διηγησάμενα μὲ τὰς σχετικὰς Πατρικὰς παραγγελίας, καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων ἐγγράφων τε καὶ ἀγράφων, νὰ ἐξεδίδωντο εἰς φυλλάδια συνοπτικῶς, ὡς ἐπικαιρα, πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ καλπάζοντος ἤδη ἐπαράτου ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἤδη εὐνοοῦν δυστυχῶς, οἱ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνάξιοι προκαθήμενοι τῶν Πατριαρχείων καὶ Ἀutoκεφάλων Ἐκκλησιῶν μετὰ πολλῶν ὑπ' αὐτῶν κληρικῶν καὶ λοιπῶν λαϊκῶν, οἱ μὲν διὰ τῆς σιωπῆς, τῆς ἐγκληματικῆς ἀνοχῆς, οἱ δὲ ὑπόπλως ἀφανῶς καὶ καταχθονίως, οἱ δὲ ἀναφανδὸν ὡς ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν καὶ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τοῦτο κατευθυνόμενοι: Ἱακωβὸς Ἀμερικῆς, Θυατείρων Ἀθηνᾶγόρας καὶ λοιποὶ Παπισταὶ καὶ Ζηλωταὶ τοῦ μυριάκις ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ.

Ἀνάγκη ἀνασυντάξεως τῶν ἀπανταχοῦ Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἀνάγκη ἀπόλυτος ἐνώσεως αὐτῶν ἀπάντων, εἰς ἓν δυναμικὸν Σῶμα, τὸ Σῶμα τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἐκάστη παράταξις ἀντιπροσωπεύει μὲν ἀλλ' οὐχὶ ἀπολύτως καγονικῶς....

Νὰ παραμερισθῶν ἑκατέρωθεν οἱ φανατισμοί. Νὰ ἀναγνωρισθῶν ὡσαύτως ἑκατέρωθεν σφάλματα, ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐγωϊσμοῦ, προκαλέσαντα καὶ τροφοδοτῶντα ἐπὶ τόσα ἔτη τὰς ἀδελφικὰς διασπάσεις. Νὰ ἀναλάβῃ ἕκαστος τὴν θέσιν αὐτοῦ τοῦ ἀξίζει, καὶ τοῦ ἀρμόζει κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, κατὰ τὴν λογικὴν καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον. Ὅσοι δὲν θελήσουν νὰ διενεργήσουν τὰ δέοντα πρὸς τοῦτο, πρὸς τὴν ποθουμένην ἐν λόγῳ ἀδελφικὴν ἑνωσιν καὶ ἀντιδράσουν, θὰ

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΤΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Ποσειδών

Κόστος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 30

» Ἐτησίᾳ » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 3

» Ἐτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχμ. 3.—

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Νεκρολογία

Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἡμερῶν, ἡ μετανά-
στις τῆς αἰωνιότητος Βασιλικὴ Γαμβρούλια. Ἐξῆσε
μὲ τὸ ὄραμα αὐτῆς. Ἡ κάθε τῆς πράξης εἶχε κίνητρον
πὺς θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ σηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγκυ-
πητὰ καὶ περιπόθητα. Κίνητρον τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν

ἀγωνίαν αὐτῆς, τὴν πληρότητα αὐτῆς, τοὺς παλμούς
τῆς, τὸν πόνον τῆς διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἔστω καὶ
ἐνὸς ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου.

Δὲν ἔδωσε ὕπνον τοῖς βλεφάροις τῆς καὶ τοῖς κρο-
τάφοις τῆς νυσταγμὸν. Ἡ ζωὴ τῆς ἦτο εἰς συνεχῆς
ἀγών. Ὁρατὸς ἀγών. Ἀγὼν Ὁρθοδοξίας. Τὰ τοῦ βί-
ου σκύδαλα ἐνώπιον τοῦ ἀγῶνος τούτου. Ἐστρατεύθη
ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Νεῖατα, Πλούτη, Τι-
μὲς ὅλα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγῶνος.

Πόσα ἔχουν νὰ διηγῶνται οἱ πρῶτοι κληρικοὶ ἀ-
γωνιστὰς τοὺς ὁποίους ἐξυπηρέτησεν, ἐφιλοξένησε, ἀ-
νέπαυσε τὰ σπλάγχνα τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Ἀποστο-
λον εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον τῆς. Εἰς τὴν κατ' οἶκον
Ἐκκλησίαν. Δευτέρα Σάρα ὡς πρὸς τὴν φιλοξενίαν.

Πρώτη εἰς τὰς δυναμικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἱεροῦ
Ἀγῶνος, τὴν οἰκίαν τῆς μετέβαλε εἰς ἱερὸν Ναὸν
καὶ Μοναστήριον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀδελφῶν
ἀγωνιστῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Νερωνίου διωγμοῦ
τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος ἐν ἔτει 1951. Ἀκόμη
καὶ μηνύσεις ἐναντίον τῆς, διὰ τὴν δράσιν τῆς, διὰ

εἶναι κατ' οὐσίαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τῇ ἐνεργείᾳ
τοῦ σατανᾶ, συνεργοὶ τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ.
Δὲν ὑπάρχουν δογματικαὶ διαφοραί, ἀλλὰ ἀπλῶς κα-
νονικαὶ καὶ διοικητικαί, ἰσχυροί. Ἀνάγκη ἔθεν τῆς δε-
οῦσης ἐνόητος τώρα, πὺς ἐκατομμύρια Ὁρθόδοξων
Χριστιανῶν κακῶς ἀκολουθοῦντα τὸ Ν. Ἡμερο-
λόγιον σκέπτονται νὰ ἀποσχισθῶν καὶ διαχωρίσων τὰς
εὐθύνας τῶν ἐναντι τῶν Οἰκουμενιστῶν....

τὴν ἀγωνίαν τῆς πὺς θὰ πληθυνθῶν τὰ τέκνα τῆς ἐ-
ρχομένου, πὺς θὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἀδελφούς τῆς εἰς τὴν
Ἀγγελικὴν Πολιτείαν.

Δευτέρα Ἄννα ὄχι μόνον κατὰ τὴν περίοδον τῆς
χρηείας τῆς ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν νεότητά, ἐγκαταλείψα-
σα ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς τὴν γαμικὴν
παστάδα διὰ νὰ ἀφισιωθῇ ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Νυμ-
φίον τῆς.

Ἀφῆσε μέγα κενὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς, εἰς
τὴν ἀγαπητὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ ὁποῦ
ὁ ἱερὸς Ναὸς εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἔργον τῆς, ἀλ-
λὰ μόνον ὁ Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Γεωργίου; τῆς Ἁγίας
Παρασκευῆς Μοναστηρακίου καὶ πλήθος ἄλλων ἱερῶν
Ναῶν καὶ Μοναστηρίων. Κενὸν διὰ τὴν ἀγωνιζομένην
ὀρθοδοξίαν.

Πάντοτε προσφιλὴς μας μητέρα θὰ σὲ ἐνθυμούμε-
θα καὶ θὰ καταβάλλωμεν προσπάθειας νὰ συμμορφού-
μεθα μὲ τὸ Ἅγιον Παράδειγμα σου.

Εὐρισκομένη ἡ ἀγία σου ψυχὴ εἰς χεῖρας τοῦ
Κυρίου «δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Κυρίου», ἀγωνίζου
διὰ τῶν προσευχῶν σου ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τέκνων καὶ ἐγ-
γόνων σου, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ὡς σὺ τὸν καλὸν ἡγωνί-
σω ἀγῶνα καὶ τὴν πίστιν ἐτήρησας καὶ ἡξιώθης τὸν
τῆς ἀλθλείας στέφανον.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαπημένη μας Μητέρα
Σταῦρος Παρασκευὴ Καραμήτσου Γαμβρούλια.

Πανηγύρεις Ἰουνίου

Τὴν 11 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ
«Ἁγίου Ἐστί» πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Βαρυμπόμπης.

Τὴν 12 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Ὁνου-
φρίου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ντάρτιζας Κερατέας.

Τὴν 20 Ἰουνίου, ἡμέραν Τετάρτην, πανηγυρίζει
ὁ ἱερὸς Ναὸς Παναγίας Ὁδηγητρίας ἐν τῇ Γηροκο-
μείῳ τοῦ ὁμονύμου Σωματείου ὁδὸς Μιστρά 89 — Ἄνω
Γλυφάδα: Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν, Ζάππειον — Λεω-
φορεῖα Ἐργαζομένων Στελεχῶν. Στάσις Ἀρδανιτάκη.
Ἐκ Πειραιῶς Λεωφορεῖα 126 Ἀφετηρία Βρυούνη.

Τὴν 24ην ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Γενεθλί-
ου τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναί:
1) Λουτρακίου, 2) Κουδαρά καὶ 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Βόλου.

Τὴν 29ην ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγί-
ων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν αἱ
Ἱ. Ναὶ Δάφνης — Πειραιῶς — Λαρίσης — Φαρ-
σάλων — Κυθήνων — Βαλσαμιάδας.